

Vad vill KFML

Uppsala, april 1970

Vad vill KFML gavs ut inför 1970 års val, innan KFML splittrades (hösten 1970). Detta programmatiska dokument representerar KFML när det stod på sin höjdpunkt och såg väldigt optimistiskt på framtiden. Intressant nog har (mig veterligen) ingen från ”maoistiskt” håll kritiskt granskat detta dokument, inte ens ”r-arna”

Martin Fahlgren 12 maj 2007

Innehåll

Förord	1
Varför behövs KFML?	1
SAP:s program och praktik	1
VPK – Ett alternativ?	9
Vräk femlingspartierna åt sidan!	12
Den socialistiska revolutionen	14
Socialismen – en historisk nödvändighet	15
Klasskampens fronter i världen	17
Vägen till socialismen	21
Hur ska partiet bildas?	25
Den svenska arbetarklassens erfarenheter	26
KFML:s linje i partibygandet	29
Grundsatser	35
Handlingsprogram	36
Inledning	36
Kamp mot monopolkapitalet	36
Kamp mot klassarbetet	36
Kamp mot imperialismen	37

Förord

Denna skrift vänder sig till arbetare och intellektuella, som vill veta vad Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna, KFML, står för. Vi vill med skriften visa tre saker.

För det första att arbetarnas klasskamp även i vårt land kräver ett riktigt kommunistiskt parti, d v s ett parti som tjänar arbetarklassen och folket och som vägleds av marxismen-leninismen, vars högsta form är Mao Tsetungs tänkande. Något sådant parti finns inte, utan alla partier, från högern till vänsterpartiet är ombud för monopolkapitalet.

För det andra vill vi visa på nödvändigheten av en socialistisk revolution i vårt land och vilka grundläggande lagar som styr revolutionen.

För det tredje förklarar vi hur KFML dragit upp linjerna för att bilda ett revolutionärt arbetarparti, grundat på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande, samt några av de resultat vi hittills uppnått. Sist i broschyren finns KFML:s grundsatser och handlingsprogram, vilka antogs vid KFML:s bildande 1967.

Skriftens viktigaste budskap är, att den svenska arbetarklassen måste skapa sig ett marxist-leninistiskt parti för att åstadkomma en förändring till det bättre.

Som kanske läsaren av denna broschyr vet, så kommer KFML att ställa upp i höstens val. Vi hoppas att du delar vår uppfattning att det är av största betydelse att så många arbetare, tjänstemän och studerande som möjligt, får reda på vad det revolutionära alternativet i höstens val står för, och att det finns ett revolutionärt parti i vardande.

Hjälp därför till att sprida denna skrift. Beställ den från KFML, box 320 32,126 11 Stockholm 32.

Kommunistiska Förbundet
Gunnar Bylin, ordf.

Varför behövs KFML?

KFML:s grundsatser (juni 1967) säger att förbundets uppgift är att förbereda bildandet av ett marxist-leninistiskt parti i Sverige. Under tiden söker förbundet i växande omfattning fylla det marxist-leninistiska partiets uppgifter. Vad är ett marxist-leninistiskt parti? Vilka är dess uppgifter? KFML:s grundsatser svarar:

”Det marxist-leninistiska partiet är ett verktyg för arbetarklassens kamp. Dess uppgift är att utlösa, delta i och leda klasskampen i alla dess former för att göra slut på monopolkapitalets diktatur och upprätta proletariats diktatur, d v s arbetarklassens stat. Denna demokratiska diktatur utövas av arbetarklassen i förbund med övriga delar av folket. Den utgör en nödvändig förutsättning för att folket ska kunna bryta monopolkapitalets klassherravälde, bygga upp en socialistisk samhällsordning och föra klasskampen vidare till det klasslösa kommunistiska samhället.”

Partiet, som KFML vill skapa och vars åligganden det under tiden söker fylla, är alltså ett revolutionärt marxistiskt arbetarparti. Finns det inte redan partier som för arbetar – klassens talan och har till mål att skapa ett socialistiskt samhälle? – Både Sveriges Socialdemokratiska Arbetarparti (SAP) och Vänsterpartiet Kommunisterna (VPK) säger sig vara sådana partier. Varför vill då KFML skapa ett tredje? En närmare granskning av dessa partier ger svaret.

SAP:s program och praktik

År 1960 antog SAP:s partikongress ett nytt program. De inledande allmänna grundsatserna förklarar:

”Genom lagstiftning och facklig kamp har de privata kapitalägarnas envælde brutits, och folkflertalet har kunnat öka sin del i det växande produktionsresultatet. Genom utveckling av statlig, kommunal och kooperativ företagsamhet har olika former skapats för en demokratisering av äganderätten... Hotet om arbetslöshet har minskats genom en ny inriktning av den ekonomiska politiken... Välfärdssamhället har sålunda i en rad länder efterträtt massfattigdomens, otrygghetens och de skarpa klassmotsättningarnas samhälle.” (vår kurs.)

Hur stämmer detta med verkligheten? Vi kan börja med att konstatera att det inte finns en enda lag av betydelse som inskränker kapitalisternas envælde över produktionens inriktning och omfattning, eller nedläggning och utvidgning. På arbetsplatserna råder i stället arbetsköparnas obeslöjade diktatur över arbetare och tjänstemän, allt prat om ”företagsdemokrati” till trots. Däremot finns det otaliga lagar, som skyddar kapitalisternas intressen. Ja, hela lagen är ju till för dem.

SAP:s fackliga politik

Hur har då den socialdemokratiska fackliga politiken brutit kapitalisternas envælde? Faktum är att det socialdemokratiska partiet systematiskt stärkt sitt grepp om fackföreningsrörelsen just för att strypa all facklig kamp. LO-byråkraternas politik syftar till att trygga arbetskraft åt kapitalisterna till ett pris och på villkor som garanterar monopolkapitalet maximal profit. Som Geijer uttryckte det inför senaste avtalsrörelsen: ”Vi måste ge utrymme för företagets investeringar.” För att kunna genomföra sin politik har LO-ledarna byråkratiserat fackföreningsrörelsen.

LO reviderade sina stadgar 1941 och stärkte därigenom sin makt över de enskilda förbunden. LO-ledningen införde en vetorätt, som man kan kalla för fackföreningsrörelsens egen ”paragraf 32”. Det innebär att förbundsstyrelserna har sista avgörandet när det gäller godkännande av avtalsrörelse. Det spelar ingen roll om omröstning skett bland medlemmarna och hur denna utfallit. Inom t. ex. transportarbetarförbundet har 90 % av medlemmarna röstat emot en uppgörelse (1954), som förbundet ändå antagit. Samtidigt (1941) bestämdes att LO-ledningen ska besluta om strejker, som berör mer än 3% av ett förbunds medlemmar eller om lockout kan befaras mot mer än 3% av förbundets medlemmar eller mot andra av de LO-anslutna förbunden.

Omröstningssystemet finns formellt kvar när det gäller att ta ställning till avtal, strejk eller blockad, men det krävs tvåtredjedelsmajoritet av samtliga berörda medlemmar, för att resultaten ska kunna vara *rådgivande* för förbundsstyrelsen. De som inte röstar räknas alltså till förbundets förmån. För att ytterligare beskära medlemmarnas inflytande har storavdelningar införts, fackförbunden slås samman och de nuvarande 37 skall bli 22 enligt LO:s organisationsplan, och fackföreningarnas förvaltning har överförts på ombudsmän, som oftast är livstidsanställda. Med sådana metoder skapar de socialdemokratiska byråkraterna medel att stoppa den fackliga kampen.

Kollektivavtalslagen

Men det är inte nog med att de socialdemokratiska ledarna har kvävt den fackliga kampen, utan de har också medverkat till att genomföra och upprätthålla lagen om kollektivavtal och arbetsdomstol, som berövar arbetarna alla möjligheter att motverka kapitalisternas envælde på arbetsplatserna mellan avtalsperioderna. Denna lag, som genomfördes av den frisinna Ekmansregeringen 1928, men förberetts av tidigare social -demokratiska regeringar, förbjuder inte bara strejker, utan alla stridsåtgärder under avtalsperioderna t. ex. bojkott mot nyanställningar, organiserade uppsägningar och maskningsaktioner o s v. Men den förbjuder inte kapitalisterna att sänka ackorden, öka takten på löpande band, flytta arbetare från bättre till sämre betalda arbeten o s v, utan illegaliserar alltså bara arbetarnas försvarsmetoder. Per-

Albin Hanssons och socialdemokraternas tidning "Ny Tid", propagerade för lagen i dessa ordalag innan den genomdrevs: "På ett område borde utvecklingen dock vara mogen för ett ingripande från de statliga myndigheterna. Det är i fråga om att ge kollektivavtalet rättslig verkan... Det är för starkt att säga att lagprojektet är ett försök att klavbinda fackföreningarna... rätten att eventuellt strejka mot avtal är ingen rätt, det är våld."

Socialdemokraterna verkade därmed för att slita strejkvapnet ur händerna på arbetarklassen. Motiveringen för att avvärja arbetarna var att klasskriget var slut och från och med denna tidpunkt skulle arbetsfred råda. Men arbetsköparna fortsatte att rusta sig och "arbetsfreden" blev en fred helt på deras villkor.

En nutida förespråkare för kollektivavtalslagen är Metalls ordförande Åke Nilsson, som i sitt beryktade cirkulär (feb. 70) till arbetarna skrev:

"Det är förkastligt att använda strejkvapnet för att snabbt tvinga fram en lösning. Även om arbetsgivaren upplevs som inhuman är det olagligt att strejka". (Nilssons kurs.)

Andra lagar och avtal som socialdemokratiska ministrar och LO-byråkrater infört eller godkänt är lagen om medling, som kompletterades 1935, samtidigt som varsellagen infördes. (Obligatoriskt varsel sju dagar innan stridsåtgärder vidtas.) Huvudavtalet, Saltsjöbadsavtalet, som SAF och LO kom överens om 1938, innebär att, bl. a. , stridsåtgärder över huvudtaget inte får vidtas innan förhandlingar ägt rum.

Räcker inte alla dessa lagar och avtal till för att hålla arbetarna tillbaka, så har naturligtvis de socialdemokratiska pamparna möjlighet att vid eventuell strejk förordna tvångsskiljedom eller som yttersta åtgärd, vid tecken på "oro" hos arbetarna sätta in militär mot dem. (mer om detta nedan)

Allt detta visar att kapitalisternas envælde ingalunda avskaffats eller ens minskats utan tvärtom stärkts under socialdemokratins regeringsinnehav.

Förmögenhets-och inkomstfördelningen

Folket rikare – kapitalisterna fattigare? Så hävdar det socialdemokratiska programmet vidare. Är detta då med sanningen överensstämmande? Mellan 1957 och 1966 ökade förmögenheterna med i genomsnitt 29 %, varvid förmögenheterna på 1-2 miljoner ökade med 33 % och förmögenheterna över 2 miljoner med 40 %. Enligt kapitalskatteutredningen (SOU 69: 54 sid 224) äger ca 200 000 personer (ungefär 5 % av totalantalet skatteskyldiga) en förmögenhet på ca 50 miljarder kronor (1966), som ökade till ca 62 miljarder på två år (sid 206). Övriga 3, 6 miljoner svenskar (95 % av totalantalet skatteskyldiga) ägde tillsammans inte mer än vad de 200 000 rikaste gjorde, d v s ungefär 50 miljarder (1966). I samma utredning kan man läsa, att i Sverige äger 40 % av alla skatteskyldiga 0 kronor i förmögenhet och 3/4 av alla skatteskyldiga (ungefär tre miljoner människor) har en "förmögenhet" under 25 000 kronor (totalt ca 12 miljarder) samtidigt som 0, 1 % (1 promille) eller ca 4 000 personer har en förmögenhetssumma på ca 9 miljarder (1966). *Med andra ord så äger en promille (4 000) av landets rikaste nästan lika mycket som tre miljoner vuxna förvärvsarbetande svenskar.*

Det råder, naturligtvis, ett mycket nära samband mellan förmögenhet och inkomst. Det är därför inte förvånande att konstatera ungefär samma fördelning vad gäller inkomster. 1964 hade 1,538 miljoner svenskar inkomster mellan 3-10 000 kronor (av taxeringsenheter med minst 3 000 kronor i total inkomst, 1964 års priser), ytterligare 1,623 miljoner inkomsttagare låg mellan 10-20 000 kronor, samtidigt som 8 000 monopolkapitalister, generaldirektörer, advokater och LO-pampar hade över 100 000 kronor i *deklarerad* inkomst (källa: SOU:68:7 sid 190). Den tendens, som den statliga koncentrationsutredningen fann, var att *i bästa fall* sker ingen ytterligare omfördelning till höginkomsttagarnas förmån.

Vad gör sosse-regeringen och LO-byråkraterna åt detta? de inskränker sig tydligen till att berika sig så gott det går. Gunnar Sträng har en förmögenhet på närmare 400 000 kronor, investerade i aktier i några av våra storföretag. Olof Palme har en ärvd förmögenhet på några hundra tusen, och de flesta socialdemokratiska statsråd och flera av LO:s förbundsordföranden har inkomster på 150-200 000 kronor.

Den fackliga politik, som LO-ledningen driver, är guld värt för kapitalisterna. Under prat om "solidaritet med de lågavlönade" och "utrymme för investeringar" och "lönekakan", ser Geijer och Co till att de löneförbättringar, som blir kvar efter skatt- och prishöjningar, oftast är helt obetydliga. Timlöneökningen i Sverige för vuxna industriarbetare var under perioden 1953-65 näst lägst i Europa, medan prisstegringen var näst högst (Economist 3/11 -67).

Enligt en LO-utredning var löneökningen 65-68 ännu sämre än tidigare och vissa arbetargrupper fick t o m vidkännas en viss lönesänkning. Samtidigt har som bekant utsugningen och hetsen ökat ofantligt på arbetsplatserna under 60-talet. Som

en given följd av denna politik, har monopolkapitalisternas vinster ökat enormt. Volvo kunde t ex härom året meddela att man inte riktigt visste var man skulle göra av med alla pengar, som man tjänade. Det hade nämligen blivit 940 miljoner kronor över (obs. efter investeringar, skatt och vinstutdelning).

Det står helt klart att arbetarklassen inte tagit en växande andel av produktionsresultatet, som det så vackert heter i det socialdemokratiska partiprogrammet. Och hur skulle arbetarklassen kunna göra det, när den socialdemokratiska partiledningen i allt tjänar monopolkapitalisternas intressen?

Skattepolitiken

Och den socialdemokratiska regeringen då? De direkta bolagsskatterna ökade från 830 miljoner år 1950 till 2 400 år 1967 eller med 189 %, medan direkta skatter och avgifter för enskilda personer under samma tid ökade från 3 950 till 28 340 miljoner eller med 720 %. (Westerlind/Beckman, Sveriges ekonomi, sid 86). Samtidigt har regeringen infört oms och sedan moms och oavbrutet höjt denna från 4,2 % 1960 till 17, 65 1971.

Skatteökningen under Gunnar Strängs tid (från 1955) som finansminister *har procentuellt sett varit störst för mindre och medelstora inkomsttagare.* (vår kurs) Den totala reella skattebelastningen har för gifta utan barn i inkomstlägena idag från omkring 10 000-50 000 stigit med 32-38 procent, för gifta med ett barn i inkomstlägena 17 000-50 000 kr. med 29-36 procent och för ensamstående med inkomster på 8 000-20 000 kr. med över 40 procent och på 20 000-50 000 kr, med 30-38 procent. Förvärvsarbetande makar utan barn har också drabbats av skattehöjningar på över 40 procent. (Dagens Nyheter, 8 mars 1970)

Regeringen har dessutom höjt alla andra avgifter, taxor o dyl som porto, telefonavgifter, elektricitet och biljettpriser på SJ . Inflationen har av regeringen genom statsutgifterna påskyndats så mycket som möjligt, vilket har inneburit en gigantisk stöld från alla småsparare till monopolkapitalets och statens förmån. (Pengar som sparas på banker och i obligationer sjunker oavbrutet i värde, medan den som lånar behöver betala tillbaka mindre efter en tid. Och lånat har storkapitalisterna och staten gjort så mycket tygen hållit!)

Förstatliganden – demokratiserar ägande rätten

Så påstår SAP vidare i det citerade avsnittet i partiprogrammet. Genom statliga, kommunala och kooperativa företag och institutioner skulle alltså folkets inflytande öka. Men har verkligen folk i gemen något att säga till om i LKAB, Kreditbanken, Stockholms lokaltrafik eller Konsum? Efter Sara Lidmans bok Gruva, efter Mr Kennings 31 teser och efter strejken i

malmfälten, vet vi att så inte är fallet vid LKAB i alla fall. Genom NJA-pjäsen har vi sett att förhållandet är likadant vid det statliga järnverket i Luleå. Att banktjänstemännen i Kreditbanken skulle ha större inflytande eller bättre arbetsförhållanden än i Wallenbergs Enskilda Banken är inte heller sant. Betecknande nog har den gamle ökände högerreaktionären Gunnar Svärd (f d partisekreterare i högerpartiet, blivit verkställande direktör i Statsföretag AB. På trettioalet var denne man sekreterare i Riksförbundet för svenskhetens bevarande, så han har säkert de rätta tagen inne.

Är Konsum ett bättre, billigare och ärligare företag än EPA eller privata småhandlare? Nej, så är inte fallet, och det tror väl inte ens KF:s direktörer på, alla stora reklamkampanjer till trots. Tvärtom, så har Konsum genom SENTAB:s (delvis ägt av KF) affärer i Thailand, visat sig vara lika ruttet som vilket profitmaximerande privatföretag som helst. Vad de 1,5 miljonerna medlemmarna i Konsum har sagt, tyckt och tänkt om saken, har inte haft någon betydelse alls för direktörernas handlande. De statliga, kommunala och kooperativa företagen i ett kapitalistiskt samhälle kan inte under några förhållanden vara annat än företag som arbetar efter kapitalistiska principer. De går in för, och de måste gå in för att tjäna så mycket pengar som möjligt. Annars går de omkull. Och hur tjänar de så mycket pengar som möjligt? Genom att utsuga arbetskraften så mycket som möjligt.

Arbetslösheten

Arbetslöshet – ett minne blott? Det är en annan myt som socialdemokraterna försöker hålla vid liv. Det är visserligen sant, att läget från 30-talets början ännu inte återupprepats. Men det har vi nog mer att ”tacka” Hitler och Krupp och deras nutida efterföljare Nixon, Johnsson, Rockefeller för än först Wigforss och numera Strängs ekonomiska politik. För utan de väldiga rustningar, som den kapitalistiska världen vidtagit alltsedan mitten av trettioalet, skulle vi nog inte heller varit utan depressioner. Detta till trots så har Sverige dock en inte obetydlig arbetslöshet. Under tiden 1967-70 har regelbundet mellan 30 000-65 000 (1, 5-3,3 %) av alla arbetslöshetsförsäkrade varit arbetslösa. (Se Ekonomiska utsikter våren 70, LO:s utvecklingsavdelning, sid 32-33). Till detta kommer de som är sysselsatta i beredskapsarbeten, ”underutbildning”, arkivarbetare o s v, tillsammans ca 70 000 människor. Totalt är alltså minst 100 000 människor av de officiellt registrerade utan riktigt arbete. Lägg därtill alla hemmafruar, som skulle vilja arbeta om arbete fanns, och alla fysiskt och mentalt handikappade som skulle kunna göra åtminstone enklare och lättare arbeten, om de bara fick. Och om arbetare och lägre tjänstemän över 50 år, alla som bor i Norrlands inland eller andra glesbygdsdelar av Sverige, eller studenter, som läser humanistiska och samhällsvetenskapliga ämnen, lever under minskat arbetslöshetshot tål verkligen att diskuteras.

Då talar SAP: s partiprogram om att *hotet om arbetslöshet har minskat!*

Myten om ”välfärdssamhället”

”Välfärdssamhället” har efterträtt de skarpa klassmotsättningarnas samhälle, konstaterar både SAP:s partiprogram och ledande socialdemokrater så fort de öppnar munnen. Och det är klart att de socialdemokratiska pamparna tycker sig leva i ett välfärdssamhälle. Vad arbetarna tycker är en annan sak. Följande kommentarer från några Göteborgsarbetare, som belyser den ökade hetsen och utsugningen, stod att läsa i Aftonbladet den 9. 9-69: ”Jag orkar inte arbeta varje dag. Så nu kan jag bara jobba deltid. Det är en psykisk press som ingen kan stå ut med. Själsdödande. – Detta är några av de olika uttalanden till AB idag från arbetare på Volvo. Alla var eniga. – Hetsen i arbetet är för stor. Det går inte att orka med. Man känner sig utnyttjad till bristningsgränsen, som om man vore någon sorts slit och slängvara, som det gällde att klämma ur det mesta möjliga på kortast möjliga tid.”

Men kanske ett ännu bättre tecken på hur arbetarna upplever sin situation gavs vid LKAB:s gruvor i december-januari. Ett par LO-utredningar sammanfattar det nuvarande läget och tendensen ganska bra. LO:s officiella organ "Fackföreningsrörelsen" (25-26, 67) konstaterar:

"Med ganska stor samstämmighet uppger olika nedläggningsstudier att 20 till 25 procent av den friställda arbetskraften inte kan finnas nytt arbete... utan tvingas årligen av den tekniska utvecklingen i vidsträckt mening ut i arbetslöshet, sysslolöshet, undersysselsättning, sjukdom eller förtidspensionering. Ca 35 procent av dem som lyckats få nytt arbete, får finna sig i en sänkning av arbetets kvalifikationsgrad, sänkt lön och/eller försämrade arbetsvillkor i övrigt. En tredje grupp – den största – får visserligen behålla sin arbetsplats, men tvingas till omplaceringar i företaget, som medför försämringar beträffande lönen eller andra arbetsvillkor."

Det skulle ungefär röra sig om 100 000 arbetare årligen, som drabbades av kapitalisternas strukturrationaliseringar. LO har också gjort en enkätundersökning bland sina medlemmar. Enligt denna upplever 82 % av arbetarna sina arbeten som riskfyllt och/eller hälsofarligt. Tillgänglig statistik från de senaste åren visar att denna oro inte är obefogad, då 125 000 arbetare skadas, 2 000 invalidiseras och 425 omkommer årligen. Vi ser alltså, att hetsen på arbetsplatserna drivits så långt att drygt 82 procent av arbetarna anser sig ha drabbats av olika skador. Dessa skador redovisas inte ens för arbetarna själva i många fall och behandlas inte, om de inte hämmar arbetarens prestationsförmåga och är av relativt komplicerad art. Vad gäller företagshälsovården slöts 1967 ett avtal mellan LO och SAF, vari stadgades att ansvaret för denna, bör åligga företagen själva. Det innebär, som bl a framgår av ovan anförda exempel, att företagshälsovården används som hävstång för att effektivisera utsugningen av arbetarna.

För att ytterligare kunna öka utsugningen har kapitalisterna tagit vetenskapen i sin tjänst. Därför har sk tidsstudier i stor skala börjat praktiseras på arbetsplatserna. De effektivaste tidsstudierna genomförs enligt MTM-metoden. Enligt denna metod delas varje timme upp i mycket små tidsenheter, med vars hjälp man exakt kan mäta alla arbetarnas smårörelser. De siffror man på så sätt utvärderar, läggs till grund för att pressa arbetarnas ackord. En arbetare vid Scania Vabis kommenterar orsaken till en strejk som brutit ut på företaget på detta sätt

"Huvudorsaken var dock företagets sätt att tvinga på oss ett nytt förhatligt lönesystem i skydd av avtalet. MTM och UMS har gjort jobbet mer finfördelat, tempobetonat och tvångs styrt. Flertalet upplever MTM som motbjudande, olustbetonat och förnedrande. Ingen vill ha detta system. När fackföreningen trots över ett år av förhandlingar, inte lyckats hävda vår talan på denna punkt, såg vi ingen annan utväg än att gå i vild strejk. Vi har rätt. På något sätt måste vi få tala om det." (AB 24.9 69)

Hur ser de socialdemokratiska ledarna på rationaliseringarna?

Tage Erlander har redovisat regeringens uppfattning:

"Tryggheten i sysselsättningen har gett de anställda en känsla av säkerhet. Därför har de inte gjort motstånd Mot rationaliseringarna såsom skett i många andra länder. Detta är viktigt när vi nu går mot ett nytt skede i vår ekonomiska utveckling." (samtal med Tage Erlander, Tiden 1967)

LO har inte någon avvikande uppfattning att anmäla, tvärtom. I ett "symposium" med SAF om rationaliseringarna, förklarade Arne Geijer:

"Svensk fackföreningsrörelse är kanhända mer positiv och förstående till rationaliseringsarbete än fackföreningsrörelsen i något annat demokratiskt land. *Jag kan inte erinra mig att vi under gångna år haft några principiella motsättningar i frågan...* (vår kurs.) Anledningen till att den svenska fackföreningsrörelsen i motsats till fackföreningsrörelsen i andra länder intar en så positiv hållning till rationaliseringsarbetet är.. bland annat vårt beroende av utlandet, behovet av att sälja en betydande del av vår produktion på främmande marknader, oftast i hård konkurrens med andra länder. Därtill kommer att fackföreningsrörelsen anser rationalisering av näringslivet som en

mycket betydelsefull faktor i hela vår samhällsutveckling” (Rationalisering – nyheter och fram-
tidsbehov, 1966)

Detta är de reformistiska ledarnas principiella inställning till den skärpta utsugningen och den allt starkare monopoliseringen. Förutom att arbetskraften slits ned i en hittills oanad omfattning, innebär rationaliseringarna att industrier läggs ned och hela landsändar avfolkas. Men de reformistiska ledarna tiger om att rationaliseringarna hårt drabbar det svenska folket och skryter i stället om hur de hjälpt till att införa dem. Det enda de uppnår med detta, är dock att de demonstrerar på vems sida de står, nämligen monopolkapitalets.

UKAS

Men det är inte bara arbetarklassen, som monopolkapitalets offensiv, med socialdemokraternas benägna bistånd drabbar, utan alla skikt och grupper av folket berörs. För genom universitetsreformen, UKAS, har ”arbetarregeringen” ivrigt påhejade av kapitalisterna inlett en hård strukturrationalisering av undervisningen på universiteten. En reform, som innebär fasta studiegångar (d v s myndigheterna bestämmer vilka ämnen, i vilken ordning och i vilken takt studenterna ska läsa), ökad utspärning och centralisering. Hets och stress, ökad bundenhet och styrning, försämrade ekonomiska och sociala förhållanden är vad som möter studenter idag. Studenternas studieskulder växer i höjden, i genomsnitt ca 25 000 för student på filosofisk fakultet, samtidigt som lönerna för akademiker sjunker i takt med den stigande tillgången på akademiker. Arbetslöshetsspöket kryper allt närmare. AMS-chefen Olsson konstaterar rätt: ”Studenterna får lära sig att slå sig fram som alla andra” och säger samtidigt att det kan ju bli vissa problem med de höga studieskuldena. Men samtidigt som studenterna och akademikernas förhållanden försämras och blir alltmer likt arbetarklassens löne- och arbetsvillkor, så ökar tyngden bakom den av KFML, Clarté m fl organisationer resta parollen: Arbetare och studerande, förena er i kampen mot monopolkapitalet.

Myten om ”jämlikhetspolitiken”

För att dölja alla orättvisor, ökade klassmotsättningar o s v talar reformisterna nästan ständigt numera om jämlikhet. Regeringen kan knappast föreslå en enda liten administrativ förändring, av typ ökat samarbete mellan kredit- och postbankerna, utan att Aftonbladet talar om en ”*stor jämlikhetsreform*”. Metoden är inte ny. Redan bourgeoisin i franska revolutionen 1789, reste parollen om jämlikhet, fastän det efter revolutionen framgick att den endast menat jämlikhet inför lagen mellan bourgeoisin och feodaladeln. Inte heller socialdemokraterna avser med pratet om ”jämlikhet” att skapa ett klasslöst samhälle.

Tvärtom, så döljer sig bakom jämlikhetstalet de mest reaktionära och utstuderade tankar. Inför avtalsrörelsen 1968-69 ”så satsade ”LO-ledarna på låglönegrupperna, med motiveringen till de ”högaavlönade” arbetarna (de som tjänar över 9, 60 kr/tim) att det var ett inslag i ”jämlikhetspolitiken”. Kapitalistorganet ”Veckans Affärer” kommenterade denna politik förtjust så här (nr 24 1969): ”Det har varit lättare att hålla tillbaka stora lönehöjningar för höglönegrupperna än det skulle ha varit i en avtalsrörelse av mer traditionell typ.

Nu slipper många starka företag – bl a inom verkstadsindustrin – de stora lönehöjningar, som konjunkturläget skulle ha gett upphov till under mer 'normala' förhållanden.”

Samtidigt fick, naturligtvis, låglönegrupperna litet eller ingenting i lönehöjningar. De som tog hem storkovan var förstås monopolkapitalisterna. Volvos aktieägare fick 168 miljoner i nettovinst, SKF:s 214 miljoner, ASEAS 90 miljoner, Atlas Copcos 51 miljoner o s v. 43 börsnoterade bolag (de bolag som hittills har lagt fram boksluten för 1969) uppvisade en nettovinst på ungefär 1,2 miljarder (AB 25.3 70)

Det senaste utslaget av "jämlikhetspolitiken" är skattereformen. Den ska enligt uttalande från regeringshåll innebära en väldig omfördelning från bättre situerade (=inkomst över 33 000) till sämre ställda. Denna reform, som socialdemokraterna alltså genomför i stor enighet med de andra partierna och med monopolkapitalisterna, kommer helt riktigt att innebära en hård skattebörda för inkomsttagare från 30 000 och en bit uppåt. I dessa skikt ligger relativt stora tjänstemannagrupper, akademiker och vissa arbetargrupper, medan de verkligen stora inkomsttagarna, monopolkapitalisterna och deras springpojkar alltid kan kompensera sig. Men hur går det då för en gift industriarbetare med två barn och hemmafru, som tjänar 20-25 000 kr (normalfamiljen)? Jo, det blir visserligen en sänkning av den direkta statsskatten med ungefär 1 000 kr om året, men efter höjd moms, höjda kommunalskatter och andra avgifter kommer det inte att bli något kvar av skattesänkningen. Och efter ett par tre år när lönerna flyttats upp en bit genom inflationen, så kommer de höjda marginalsatterna att drabba även låginkomsttagarna. Med andra ord så blir det i realiteten en skatteskärpning även för det stora flertalet arbetare. De enda som tjänar på reformen kommer att vara kapitalisterna, som nästan helt slapp undan skatteskärpningar.

Så ser verkligheten ut bakom jämlikhetsfraserna. SAP hjälper monopolkapitalisterna att berika sig på lönearbetarnas bekostnad. Man talar om att "höginkomsttagarna" måste visa solidaritet, och försöker ge de lågavlönade intrycket att de ska få det bättre. Palme, Geijer och Co använder den urgamla principen att spela ut olika grupper av folket mot varandra, så att den härskande klassen i lugn och ro ska kunna ta för sig.

Palme och Geijer – Nixons lakejer

Utrikespolitiken är ett område på vilket den socialdemokratiska regeringens rätta klass-karaktär framgår mycket klart. I vietnamfrågan har regeringen, genom att den antiimperialistiska rörelsen med De Förenade FNL-grupperna i spetsen, mobiliserat avsevärda delar av folket, tvingats till vissa eftergifter, som erkännandet av Nordvietnam. Men till övervägande delen har politiken varit svekfull och reaktionär. Ta t ex utrikesminister Torsten Nilsson, som på SAP-kongressen utlovade ett bistånd till Nordvietnam på 200 miljoner kronor. Visserligen visade det sig att två tredjedelar var krediter, men avsikten var i alla fall att denna hjälp till återuppbyggnadsarbetet skulle börja utgå från 1 juli 1970. Efter påtryckningar från Washington och svenska kapitalister, Stora Kopparbergschefen Sundblad hittade t ex på en lögnhistoria om att hans företag skulle missa en order från USA på 100 miljoner kronor, så blånekar helt plötsligt de gement fräcka lögnarna Palme och Nilsson att man lovat hjälpen skulle utgå till Nordvietnam, innan USA ger sitt tillstånd genom att sluta massmördandet i Södra Vietnam. LO-chefen Geijer, som dessutom är utrikesutskottets ordförande, reste över till USA för att lugna opinionen och nu reser Palme själv till USA för att "förklara" vår politik. I linje med denna politik är beslutet att inte erkänna den folkliga regeringen PRR i Södra Vietnam. Eller som Torsten Nilssons "vietnamexpert" Jean Christopher Öberg förklarade i Umeå 1 december 1969: "Att erkänna PRR (den Provisoriska Revolutionära Regeringen, vår anm.)... vore befängt, naivt och har ingen förankring i en politisk verklighet." (Vietnambulletinen 1:70 sid 7)

Och Palme i USA-TV i höstas (samma källa): "Det är svårt att avgöra vem som representerar det vietnamesiska folket". Men att samarbeta med mas smördarna i Washington, det är inte svårt eller naivt, utan har "fast förankring i verkligheten". I alla fall om man är kallhamrade och cyniska springpojkar åt Wallenberg och USA-imperialismen.

Ty att låta SENTAB bygga vägar i Thailand, låta SAAB:s förbättringar av robotsystemet Falcon komma Pentagon tillgodo, ställa ökade lånemöjligheter genom de speciella dragnings-

rätterna (SDR) till USA-imperialisternas förfogande o s v är en politik som endast gynnar Wallenberg och Washington och inte alls står i svenska folkets intressen.

Nordek och EEC – vem tjänar och vem betalar?

Nordek kommer att innebära att småbönderna i Norge, Sverige och Finland bortrationaliseras till förmån för storjordbrukare i Danmark. Tullarna mot utomstående länder höjs, vilket beräknas kosta de svenska konsumenterna ca 500 miljoner kr per år (Gnistan 3/70). De svenska monopolkapitalisterna släpps helt fria i övriga nordiska länder och kommer att krossa många småkapitalister. Men Nordek är givetvis inget annat än ett förspel till EEC. Och till EEC arbetar regeringen för högtryck för att få Sverige anslutet. En anslutning till EEC kommer att innebära början till slutet på Sveriges nationella självständighet och få till följd en väldig försämring i levnadsvillkoren för den svenska arbetarklassen och övriga delar av folket genom ett fullständigt frisläppande av kapitalets rörlighet över de nationella gränserna, en ”rörlig” arbetsmarknad och en anpassning av den ekonomiska och sociala politiken till vad de västeuropeiska monopolkapitalisterna finner lämpligt.

Vad beträffar kapitalets rörelser, så har regeringen tydligen redan släppt alla hämningar, för under 1969 tilläts de svenska kapitalisterna att föra ut 1.696 miljoner kronor ur landet (Veckans Affärer %:70). Vilket fått till följd att valutareserven krympt ihop, men det har bara föranlett socialdemokraterna och andra kapitalismens försvarare att dra slutsatsen att *svenska folket* lever över sina tillgångar och att det måste dra åt svångremmen. Samtidigt fortsätter regeringen via Riksbanken att utfärda tillstånd för kapitalisterna att föra ut ännu mer kapital ur landet.

Var står SAP?

Vi påstod inledningsvis att SAP inte för en politik för arbetarklassens sak och efter att nu ha studerat socialdemokraternas politik mot det svenska klassamhällets fakta, torde läsaren hålla med oss om att detta inte är en grundlös anklagelse, utan ett alldeles uppenbart faktum. *Det parti som en gång bildades av svenska arbetare för att det skulle samordna och leda deras kamp mot kapitalismen är idag ett redskap för monopolkapitalisterna. I kraft av sitt ännu kvardröjande inflytande bland arbetarmassorna, är SAP det bästa parti borgarklassen har för att behärska det svenska folket.*

Så är det med det socialdemokratiska ”arbetarpartiet”. Detta är en av anledningarna till att den svenska arbetarklassen måste skapa ett nytt, revolutionärt arbetarparti, som kan samordna och leda dess kamp mot de svenska monopolkapitalisterna. För att utveckla kampen mot kapitalisterna blir en av det nya partiets uppgifter just att bekämpa det socialdemokratiska ”arbetarpartiet” och visa dess rätta karaktär för den svenska arbetarklassen.

VPK – Ett alternativ?

Men är då inte VPK ett alternativ till socialdemokraterna? KFML hävdar att VPK är i stort sett ense med alla de fyra andra partierna om att tillvarata monopolkapitalisternas intressen. Kan detta vara riktigt?

För att kunna ge ett säkert svar på den frågan, är det nödvändigt att kortfattat granska VPK:s teori och praktik.

VPK:s program

En viktig mätare på ett kommunistiskt parti är dess program. När SKP blev VPK år 1967 antogs ett nytt program, ”Socialistiskt alternativ”. I detta program har en lång rad marxistiska principer försvunnit och ersatts med önsketänkanden. Programmet berör inte med ett ord den

kommunistiska arbetarrörelsens teori, marxismen-leninismen. Programmet tar inte heller med ett enda ord upp den socialistiska revolutionens kärnfråga, nämligen frågan om staten och proletariats diktatur. Programmet nämner inte den moderna revisionismen och än mindre uppmanar till kamp mot den. Det tar inte heller upp reformismen, som hela detta sekel haft ett strupgrepp på den svenska arbetarrörelsen och vars inflytande genom en långvarig och principfast kamp måste elimineras. Till sist nämner inte programmet heller hur den fackliga kampen ska föras. Programmet är i själva verket bara en ”radikal” variant av det socialdemokratiska partiprogrammet. Detta visar sig också i programmets beskrivning av socialdemokraternas förräderi:

”Genom politisk kamp i och utanför statsapparaten har arbetarklassen påverkat statens handlande och vunnit framgångar och reformer. Med statens växande roll får denna kamp ökad betydelse och räckvidd.”

Den kapitalistiska statsapparaten, vars enda funktion är att bevara den kapitalistiska samhällsordningen, framställs som om den skulle kunna tjäna arbetarklassen. Detta är ett illusionsmakeri som väl ansluter sig till det som det socialdemokraterna med liv och själ går in för.

Teoretiskt anvisar VPK lösningar i klasskampen, som inte på något sätt utgör ett hot mot det kapitalistiska samhället, utan t o m skulle få den följd att kapitalismen ytterligare stärks. Mot denna borgerliga teori svarar en lika borgerlig praktik.

En svans till socialdemokratin

Vi har tidigare redovisat VPK:s svar på den ökade utsugningen. Men VPK har inte bara programmatiskt, utan också i praktiken varit med om att tungt pungslå det svenska folket. 1959 var VPK (då SKP) tungan på vågen i riksdagen, när beslut fattades om att införa oms. När regeringen i januari 1965 föreslog ytterligare omshöjning från 6,4 till 10 procent, var VPK:s riksdagsgrupp av den mening ”att vi i stort sett kan ställa oss positiva till det”. (Ny Dag 22-28. 1 1965) För en löntagare med 20 000 i årsinkomst innebar denna ökning en merutgift på 400 kr per år. Erlander medgav i 1966 års remissdebatt att denna omshöjning orsakade större delen av 1965 års prisstegringar.

År 1966 gick VPK med på regeringens förslag på ytterligare indirekta skattehöjningar, motive ringen var: en otillfredsställande balans i utrikeshandeln. Balansen skulle alltså ställas tillräta genom att det svenska folket betalade kapitalisternas underskott. Senare visade. det sig att motiveringen bara varit en skenmotivering, då det blev ett valutainflöde på 350 miljoner kronor och inte som Sträng låtit påskina, ett valutautflöde på 600-700 miljoner (AB 1.2 67)

1967 beslöts ytterligare höjda skatter, bl a höjdes moms och bilskatten. Även denna gång understödde VPK regeringens reaktionära politik och framställde i riksdagsdebatten den som ”ett framsteg” och ”ett steg i rätt riktning”. Motiveringen bakom detta års omshöjning var, att genom inrättandet av investeringsbanken hjälpa monopolkapitalet ur dess likviditetsbesvär. Dess självfinansieringsgrad hade nämligen under flera år varit sjunkande. Mot den bakgrunden är det lätt att se på vilken sida VPK står i kampen mellan folket och monopolkapitalet.

Utrikespolitiskt har VPK:s politik varit av samma kvalitet. VPK har genom en rad manövrer – stöd åt den reaktionära Nationalinsamlingen för Vietnam (som delade stödet mellan Saigonjuntan, Nordvietnam och FNL), avståndstaganden från FNL-gruppernas militanta demonstrationer mot USA-regeringens representanter o s v – fört en politik som i praktiken varit ett stöd åt USA-imperialisternas angreppskrig i Vietnam.

I programmet hävdar man vidare, att privata svenska investeringar i utlandet är av godo, om investeringarna kontrolleras av statsapparaten. Men en dylik ”kontroll” är vad imperialisterna

själva är intresserade av, då den bättre samordnar och underbygger investeringarna. Ja, programmet drar sig inte ens för att föra fram den avslöjade linjen om "u-landsbiståndets" höjning till 1 procent av nationalinkomsten. "U-landsbiståndet" är inte och kan aldrig vara annat än ett stöd för den svenska imperialismens kapital- och varuexport.

VPK:s borgerliga linje har också eftertryckligt kommit fram på de olika frontavsnitten i klasskampen under senare år. Den anti-imperialistiska rörelsen har VPK försökt hålla tillbaka. I stället för att stödja De Förenade FNL-grupperna, har man verkat i den socialdemokratiska Svenska Kommittén för Vietnam (ledd av professor Gunnar Myrdal), som från början har haft det uttalade syftet att kanalisera opinionen i regeringens riktning.

Vad gäller studenternas berättigade kamp mot UKAS har man också gjort gemensam sak med socialdemokraterna. Man röstade i riksdagen 1965 för principbeslutet att införa UKAS på universiteten. Och kårhusockupationen, som var en militant protest av Stockholms studenter mot införandet av UKAS i maj 1968, skapade en väldig byxångest i partiet över "metoderna". C H Hermansson i GT några dagar efter ockupationen: "Det är klart man blir skräm och förskräckt av sådana historier. Jag anser att sociologer och psykologer och partierna själva borde undersöka varför ungdomarna revolterar på detta sätt."

VPK och LKAB-strejken

Men det största förräderiet hittills var under LKAB-strejken. VPK har många gånger deklarerat att man ansluter sig till LO:s fackliga linje och i denna strejk visade man verkligen att man följer LO:s linje till punkt och pricka." I LKAB-konflikten har VPK systematiskt försökt dölja motsättningen mellan arbetarna och den fackliga byråkratin. Tag Carl-Ivar Hermansson som exempel, ordförande för fackföreningen i Malmberget och medlem av VPK:s centralstyrelse. Till en början gjorde han gemensam sak med alla andra fackbyråkrater. Han arbetade som strejkbrytare och uppmanade arbetarna att återgå till arbetet. Så småningom vaknade insikten hos honom att han inte öppet kunde ställa sig mot strejkrörelsen, om han skulle kunna befordra klassarbetslinjen bland arbetarna. Han hoppade av från fackföreningsstyrelsen och "anslöt" sig till de strejkande. Bland de strejkande verkade han emellertid som den klassarbetsman han är, nämligen genom att ständigt på stormötena propagera för linjen, att arbetarna snarast möjligt skulle återgå till arbetet. I den andan propagerade han både för det s k "dahlströmska förslaget" och för återgång till arbetet vid den sista omröstningen som ställde frågan ja eller nej till detta förslag. Således ställde han sig i praktiken på precis samma ståndpunkt som LKAB-ledningen och LO-toppen i det han ställde linjen om återgång till arbetet som strejkens huvudfråga.

VPK har fungerat som en "avledare" för arbetarnas politiska kamp. Genom att ställa de politiska frågorna så, att de skulle gälla LKAB:s utträde ur SAF, har de försökt dölja de grundläggande klassfrågorna. Ty hur skulle LKAB:s formella utträde ur SAF påverka arbetarnas läge? Inte ett grand. Med ett inträde i AB Statsföretag upphör naturligtvis inte LKAB med att utsuga arbetarna. De kapitalistiska förhållandena vid LKAB kan naturligtvis inte upphävas genom att LKAB-ledningen fyller i en utträdesansökan ur SAF. De kan bara förändras med att arbetarna som klass ställer sig mot kapitalisterna och störtar dem genom en proletär revolution. Detta är den grundläggande klassfrågan, som VPK gör allt för att komma undan.

Den andra fråga som VPK försöker göra ett stort nummer av är SAF:s paragraf 32. Hermansson säger i DN 16.12: ' Gruvarbetarnas och hamnarbetarnas kamp visar att paragraf 32 måste avskaffas. ' Vi har här återigen samma formella frågeställning som inte gagnar arbetarklassen det bittersta. Vad hamn- och gruvarbetarstrejken verkligen visar, är att arbetarna måste lösa motsättningen genom revolutionär kamp och införa socialismen. Att

ställa den politiska frågan på annat sätt, blir att fördölja kampens politiska innebörd och i praktiken ett försök att leda rörelsen fel.” (Marxistiskt Forum 1-70)

Det är en annan anledning till att den svenska arbetarklassen är i behov av ett nytt, revolutionärt parti, som kan bryta med den borgerliga politik och den anda av opportunism, byråkrati och karriärism som nu härskar i de två ”arbetarpartierna”. Vad kan vi lära av dessa fakta? Vi kan lära, att *VPK i kampen mellan monopolkapitalet och folket i praktiken står på monopolkapitalets sida.*

Vräk femlingspartierna åt sidan!

”Detta att SAP idag är ett parti som inte tillvaratar arbetarnas intressen, det är nog riktigt” säger någon. Men tillägger:”Om vi ska se realistiskt på frågorna, så är ju ändå socialdemokratin bättre än de borgerliga partierna. Bör vi då inte stödja den arbetarregering vi har, även om den är dålig, i kampen mot borgarna? Och även om det låter bra i och för sig – är det ändå inte, när man ser till praktisk politik, omöjligt att bygga ett nytt parti här i landet som inom överskådlig framtid kommer att få något inflytande?”

Ja, så kan frågorna gå och vi vill gärna ge KFML:s syn på dessa problem.

Det finns utan tvekan skillnader och motsättningar mellan de fem borgerliga partierna och det finns vissa frågor, där det konservativa partiet, folkpartiet och centerpartiet står på ena sidan och socialdemokraterna och vänsterpartisterna på den andra. I den borgerliga pressen, liksom i den socialdemokratiska, ser man fortfarande ofta uttrycken de ”socialistiska partierna” och de ”borgerliga partierna” som skulle förleda läsaren att tro att det föreligger principiella och grundläggande skillnader mellan dessa partier. Det gör det inte. I de stora och grundläggande frågorna är de fem partierna helt ense. I praktiken bejaktar såväl högerpartiet, numera moderata samlingspartiet, som VPK strukturrationaliseringar och monopolkapitalisternas växande makt. Såväl SAP som folkpartiet anser den genom tidsstudier och uppdriven takt i arbetet ökade utsugningen vara en god sak och har programmatiskt sanktionerat den. Och centerpartiet, som i ord vill hjälpa landsbygdens människor att bo kvar och inte bli exproprierade från gård och grund, ställer sig skarpt avvisande till alla åtgärder som skulle komma åt orsaken till avfolkningen, nämligen monopolkapitalet. Det är väljarunderlaget för socialdemokratin som gör att dess politik *taktiskt* får en annan utformning i vissa frågor än högers, folkpartiets och centerns, men i huvudsak är politiken densamma. Mot denna bakgrund är det lättare att förstå varför den politik som de fem partierna för, är så förvillande likartad. De söker alla fem lösningar på de politiska problemen inom ramarna för det kapitalistiska samhället. *De värnar alla fem ytterst om det kapitalistiska samhällets bestånd.*

Inför valet 1968 gav bokförlaget Prisma ut boken ”Vad gäller valet?” I förordet heter det:”

Trots den mängd av tryckalster och annan propaganda som presenterats för väljarna före varje val är det säkert svårt för många att bilda sig en uppfattning om de grundläggande skillnaderna i samhällssyn och handlingsprogram mellan de olika partierna.” (A. a. sid 7)

Det är så sant som det är sagt.

Om vi skulle sätta oss ner och gå igenom fråga efter fråga, som är av avgörande betydelse för det svenska folket, skulle vi få konstatera faktum gång efter gång: alla fem partierna är eniga, endast i smådetaljer och bisaker framträder motsättningar. Så talar fakta och fakta är i detta fall besvärliga för dem som utger sig för att tillvarata folkets intressen.

Femlingarna slåss

Någon arbetarregering har vi därför inte i det här landet. Den socialdemokratiska regeringen för en borgerlig politik och är idag kapitalisternas viktigaste redskap för att politiskt kontrollera det svenska folket. Motsättningarna mellan socialdemokratin och de öppna borgerliga partierna är skenfäktningar och rör bara underordnade frågor. Regeringsskiftena i Danmark och Norge har också visat att politiken i huvudsak blir densamma, vilket av dessa borgerliga partier som än kapat åt sig regeringstabetterna. Därför är den svenska arbetarklassen inte betjänt av, varken på lång eller kort sikt, att vi skulle godkänna nya pålagor och bud från socialdemokratin bara för att slippa en borgerlig regering.

Låt oss gå över till den andra frågan. SAP är en organisation med betydande ekonomiska resurser och en stab av parti-byråkrater och ombudsmän som kontrollerar fackföreningsrörelsen och andra massorganisationer. Genom sitt regeringsinnehav kan partiet använda statsapparaten med bl a radio, TV, lagstiftning och domstolar för att hålla en revolutionär rörelse nere. Men detta är bara en skenbar styrka. Partiet för en politik som gynnar den lilla klick av kapitalister, mindre än fem procent av Sveriges befolkning, som idag härskar i det svenska klassamhället. Detta är en politik som går ut över den stora massan av lönearbetare

som utgör befolkningens stora flertal, och det socialdemokratiska partiet är därför en koloss på lerfötter. Det är massorna som avgör historien och det är den svenska arbetarklassens massor som kommer att avgöra Sveriges framtid. I och med att kapitalismens kris skärps kommer det att bli omöjligt för SAP att framstå som arbetarnas representant, när de med frenesi genomför kapitalets politik med ökade skatter, inflation, höjda hyror, stegrad hets på arbetsplatserna och avfolkningar av hela landsändar. I takt med att den svenska arbetarklassen och folket inser detta, kommer socialdemokratins inflytande att beskäras och arbetarna bryta sig loss ur de bojar med vilka socialdemokratien idag sökt binda deras kamp. KFML står på arbetarklassens och folkets sida, och KFML kommer därför att utvecklas i takt med att kampen mot kapitalismen växer. Även om KFML idag är en liten organisation, har det en riktig politik och därmed ljusa framtidsperspektiv. Det råder därför inte skuggan av ett tvivel om att redan idag det effektivaste och bästa stöd som kan ges till den svenska arbetarklassens kamp är att delta i KFML:s arbete för att bilda ett nytt revolutionärt parti. *Skapandet av ett nytt arbetarparti är den enda möjliga utvägen för dem som idag vill tjäna arbetarklassens sak i kampen mot den svenska kapitalismen. Därför vill KFML skapa ett marxist-leninistiskt parti.*

Den socialistiska revolutionen

Besvikelsen över och oppositionen mot SAP och VPK breder idag ut sig alltmer inom den svenska arbetarklassen och andra delar av folket. Det är därför uppenbart för många, att ett nytt och revolutionärt arbetarparti behövs. Däremot är naturligtvis dessa stora grupper inte helt klara över vilken politik detta parti ska föra. Vi ska därför i detta avsnitt ta upp de grundläggande frågorna i det nya partiets politik.

1. Det nya partiets uppgift är att kämpa för en total omvandling av det nuvarande kapitalistiska samhället, en revolution, i vilken arbetarklassen tar makten från den lilla minoritet kapitalister som nu härskar i landet och genomför socialism, för att sedan marschera vidare mot det klasslösa samhället, kommunismen. Därför ställer vi parollen: Kamp mot monopolkapitalet.
2. Den svenska arbetarrörelsens historia visar att en reformistisk och revisionistisk politik endast blir ett lappande på det kapitalistiska samhället och leder därför bara till ökad makt för kapitalisterna. Därför ställer vi parollen: Kamp mot klassarbetet.
3. I världen som helhet har imperialismen, med USA-imperialismen i spetsen, blivit alltmer hänsynslös i sin utsugning och aggression mot världens förtryckta folk och länder, och till det imperialistiska blocket har den sovjetiska socialimperialismen sällat sig. Arbetarklassens revolutionära kamp begränsas inte av några nationsgränser utan den kännetecknas av internationalism. Därför ställer vi parollen: Kamp mot imperialismen.

Men alltid finns det någon som är tveksam och frågar: "Är det verkligen tänkbart att Sverige, som ligger så långt från världens stormiga platser och som ändå har haft en jämförelsevis konfliktfri politik och ekonomisk utveckling och där hälften av de röstande stöder socialdemokratien – kommer verkligen detta land att få en revolution?" Eftersom denna fråga ibland ställs till KFML:s medlemmar ska vi här redan ta upp den.

Ty även om reformisterna har dämpat konflikterna har de inte löst en enda, helt enkelt därför att de varken kan eller vill angripa konflikthanledningarna. Reformisternas roll i samhällsmaskineriet kan liknas vid olja i en gammal motor. Motors brister kan för en tid kamoufleras av mycket olja, men aldrig avhjälpas. Sakta fungerar den allt sämre och till slut strejkar den, all olja till trots. På samma sätt förhåller det sig i vårt land. Hur ska LKAB-arbetarna få människovärdiga arbetsförhållanden? Aldrig genom reformismen. Vem ska ta bort de beryktade 31 teserna och vem kan garantera att inte direktörerna försöker smyga in nya reglementen, lika autoritära till sin natur? Inte kan reformisterna det. Hur ska NJA-arbetarna

och alla andra industriarbetare bli kvitt arbetsbefälen, tidsstudiemännen, LO-fogdarna och alla andra utstuderade utsugning smedel? Och vem kan stoppa den ökande nedslitningen av arbetarna? Och hur ska kapitalisternas cyniska miljöförstöring stoppas? Och hur ska man få en sådan förändring tillstånd att inte längre jakten efter penningprofit utan människornas behov styr produktionen? Hur ska människans exploatering av människan upphöra? Detta kan aldrig de socialdemokratiska byråkraterna åstadkomma. Varför? Låt oss göra en kort historisk återblick.

Socialismen – en historisk nödvändighet

Marx och Engels underkastade hela den kända historien ett mycket grundligt studium. I det första samhället, ursamhället, levde människorna av jakt och fiske. De hade enkla fångstredskap. Den föda de lyckades skaffa och de andra förnödenheter de framställde, gjorde det möjligt att uppehålla livet dag för dag. Detta arbete tog praktiskt taget hela deras tid i anspråk. I detta samhälle rådde en slags ursprunglig kommunism. Alla måste arbeta för sitt uppehälle och någon privategendom kunde inte samlas.

Slaveriet

Men i och med att redskap för jordbruksskötsel började att utvecklas och jordbruk blev den dominerande näringen, skedde en klassuppdelning av samhället. På grund av skillnader i jordens bördighet, i skicklighet att bruka jorden o s v, blev vissa personer rika, kunde odla upp stora arealer och med de viktigaste produktionsmedlen i sin hand tvinga andra med våld att arbeta åt sig. Detta första *klassamhälle*, *slavsamhället*, styrdes av slavägare som härskade över slavarna. Slavarna livnärde, förutom sig själva, även slavägarna genom sitt arbete. Detta kallade Marx och Engels merarbete, det arbete som återstod när slavarna slitit ihop till sitt eget torftiga uppehälle och vilket slavägarna lade beslag på genom att de behärskade slavarna

Med slavdrivare och piskor var slavsystemet för en tid ett bra och säkert utsugningssystem för de härskande. De kunde på detta sätt med att öppet hota om våld, och ta till det när folk knotade och gjorde uppror, tvinga en hel klass – slavarna – att arbeta åt sig.

Men det hade en begränsning. När jordbruket blev mer utvecklat, plogarna och andra redskap förbättrades, blev det alltmer nödvändigt att de som skötte dessa redskap själva hade ett ansvar och intresse att göra ett gott arbete. I annat fall fordrades nästan lika många arbetsbefäl som slavar.

Feodalismen

Den förbättrade tekniken inom jordbruket krävde därför en ny samhällsordning för att den helt skulle kunna komma till sin rätt. Slavsamhället kom därför att skakas av hårda inre motsättningar och gick slutligen under för ett nytt produktionssystem, *det feodala samhället*. Här hade de arbetande, bönderna, i förhållande till slavarna lyckats skaffa sig något bättre förhållanden. De hade en, om än begränsad, egendomsrätt till jord. Den härskande feodala klassen tillägnade sig böndernas merarbete genom att bönderna tvingades lämna en del av avkastningen till godsherrarna, att göra dagsverken på godsens o s v. Men en del av sitt arbetsresultat fick bönderna och deras familjer behålla själva.

I detta samhälle växte ur städernas hantverksskrån och handelshus en ny klass fram, bourgeoisin. I kraft av sin egendom, pengar, och sina tekniska framsteg i produktionen kunde de anställa andra att arbeta åt sig i manufakturerna, på handelsskepp, i gruvor o s v. Denna framväxande borgarklass kom i våldsamt konflikt med det gamla feodalsamhället med dess trånga gränser som genom tullar försvårade handeln, dess inskränkningar i arbetskraftens rörlighet och dess begränsningar av var manufakturerna och industrier fick anläggas o s v.

Kapitalismen

Dessa konflikter ledde i många länder till våldsamma revolutioner där borgarklassen med stöd av bönder och arbetare kastade adeln av tronen och upprättade sin egen statsmakt som tillgodosåg bourgeoisins intressen. Så uppkom *kapitalismen*. Under kapitalismen är arbetaren visserligen rättsligt oberoende, fri på det sättet att han inte är bunden att arbeta hos någon viss kapitalist. Men han måste arbeta hos någon medlem av kapitalistklassen, för han har ingen jord och ingen produktiv egendom, utan måste sälja sin arbetskraft för att kunna leva. I slavsamhället och under feodalismen var det uppenbart att slavarne respektive bönderna tvingades lämna en stor del av sitt arbetes avkastning till de härskande.

Under kapitalismen är detta mera dolt och borgaren predikar alltid att arbetaren får betalt för sitt arbete. Det får han dock inte. Arbetaren tvingas sälja sin arbetskraft till kapitalisten och för det får han betalt bara för en del av arbetsdagen på fabriken, resten av de värden han framställer kapar kapitalisten åt sig. På det sättet överförs merarbetet till de härskande under kapitalismen. Värdet av det han skapar under denna tid kallas mervärde.

I det kapitalistiska samhället sker en språngartad utveckling av produktions redskapen, tekniken och produktionen. I och med att industrierna blir allt större och mer specialiserade, blir de olika produktionsgrenarna intimt sammanflätade med varandra och beroende av varandra. Produktionen berör därmed hela samhället. Det fordras en allt bättre samordning och planering och balans mellan de olika produktionsgrenarna för att den ska kunna utvecklas. Mot detta står det förhållandet att produktionsmedlen ägs av ett litet fåtal, sinsemellan kämpande monopolkapitalister som huvudsakligen intresserar sig för profiten hos sina egna företag. Detta leder till motsättningar mellan den alltmer samhälleliga produktionen och det privata ägandet av produktionsmedlen – en motsättning som är olöslig inom det kapitalistiska samhällets ram.

Socialismen

Inom kapitalismen uppstår, på samma sätt som i slavsamhället och det feodala samhället, allt starkare sociala och politiska motsättningar som kommer att leda till att arbetarklassen och övriga delar av folket vräker den lilla minoriteten kapitalister åt sidan och bygger upp ett *socialistiskt* samhälle. I detta samhälle äger de arbetande själva produktionsmedlen och de tar över statsmakten och upprättar proletariats diktatur. I det samhället går produktionsöverskottet till ändamål som folket självt bestämmer och produktionen styrs av människans behov. Under socialismens period existerar fortfarande klasser och klasskamp. Arbetarklassen har makten och ser till att kapitalistklassen inte åter svingar sig upp och söker återinföra den privata kontrollen över produktionsmedlen och kapitalismen. Socialismen är dock bara en övergångsform på vägen mot det klasslösa kommunistiska samhället där även klasserna försvunnit. När vi studerar det mänskliga samhällets utveckling ser vi hur det ena samhällssystemet avlöst det andra allteftersom produktivkrafterna (=produktionsredskapen + människorna + människornas kunnande) utvecklats och skapat förutsättningarna för en ny samhällsorganisation.

Det är den grundläggande drivkraften i klasskampen.

I dag lever redan en fjärdedel av mänskligheten under proletariats diktatur. Vi lever i en brytningsperiod som skulle kunna jämföras med kapitalismens uppkomst. Om vi tänker oss att vi levde år 1800 skulle vi kunna se en del av världen som redan levde under kapitalismen, främst England, Frankrike och USA. Den övriga världen levde under feodala samhällsförhållanden. Men vart vi vände blicken skulle vi se tecken på vad som förestod, nämligen att bourgeoisin var på väg att gripa makten i land efter land. Vi skulle sedan under de kommande 50 åren få uppleva hur detta skedde. På samma sätt befinner vi oss nu i en period då det nya,

arbetarklassen, bryter sig väg och störtar det gamla och föråldrade, bourgeoisin. Med Tegner, som levde under den period, då feodalismen gick under och kapitalismen föddes, kan vi säga:

”Evig kan ej bli det gamla,
ej kan vanans nötta läxa
evigt repas upp igen.
Vad förmultnat är, skall ramla,
och det friska, nya växa
upp utur förstörelsen.”

Mot denna bakgrund är det lätt att förstå att kampen för socialismen är lika nödvändig i Sverige som i alla andra kapitalistiska länder. Det är alls ingen utopi som KFML ställer upp för det svenska folket, när vi höjer fanan för kampen för socialismen och proletarietets diktatur i Sverige.

Klasskampens fronter i världen

Imperialismen och den koloniala befrielsekampen

I föregående avsnitt visade vi hur kapitalismen lagbundet avlöses av socialismen. Hur långt har denna process gått i världen? Mot slutet av 1800-talet gick kapitalismen in i sitt imperialistiska stadium. Imperialismen har i sin profitjakt sträckt sig utanför sina gränser för att berika sig ännu mer på andra länders arbetskraft och naturtillgångar. Imperialismen, som alltså medför utsugning och förtryck för folken i hela världen, kommer i en allt skarpare motsättning till hela världens arbetarmassor och folk. Det imperialistiska lägrets anförare, USA-imperialismen, kontrollerar 60% av världens resurser, medan USA bara har 6% av dess befolkning. Folken försvarar sig och tar med allt större framgång upp kampen för nationellt oberoende, frihet och socialism. Denna kamp har under de senaste decennierna accelererat och gör det alltjämt. Brännpunkten i denna motsättning är i Sydostasien, där USA-imperialismen steg för steg tvingas tillbaka av de sydostasiatiska folkens revolutionära befrielsekrig. Genom utvecklingen av folkkriget har de revolutionära arbetarmassorna och folken skaffat sig en militär metod, som, genom att den är en vidareutveckling av folkens politiska kamp, är överlägsen bourgeoisins militärapparat, som endast bygger på auktoritär disciplin och avancerad vapentechnik. Detta garanterar folkens slutliga seger.

Näst efter Sydostasien har folkens revolutionära kamp mot imperialismen nått längst i Västasien, där det palestinska folket visat vägen med folkkrigets strategi och taktik i kampen mot imperialismens brohuvud i Västasien, Israel.

Väpnad motståndskamp mot imperialismen har under 60-talet flammats upp i land efter land i Asien, Afrika och Latinamerika, trots USA-imperialisternas tusentals militärbaser och trots att deras militärbudget är ansträngd till det yttersta. 1970 har USA-imperialisterna tvingats skära ned sina kostnader för Vietnamkriget på så att underskottet i deras betalningsbalans blivit för stort. Den viktigaste lärdomen av detta är att till och med den starkaste kapitaliststaten, USA, har begränsade resurser och att det lilla Vietnam kunnat tvinga jätten på knä.

Socialimperialismen och sovjetrevisionismen

Till imperialistlägret har idag även sällat sig socialimperialisterna i Sovjetunionen. Namnet har de för att de är socialister i ord, men imperialister i handling. De eskalerar sina gränsprovokationer mot Folkrepubliken Kina och styr och ställer i Tjeckoslovakien och övriga Östeuropa lika fräckt som vilken annan imperialistmakt som helst.

Revisionisterna i Sovjetunionen försöker ideologiskt avvärja de revolutionära arbetarmassorna i världen med påståenden som att ”chanserna för övergång till socialism på fredlig

väg har mångdubblats” och att proletära partier måste tänka på att ”den parlamentariska vägen kan vara en form för revolutionens fredliga utveckling” – och detta säger de i ett läge när bourgeoisin, desperata av sitt trängda läge, tillgriper kontrarevolutionärt våld i Vietnam, Indonesien, Grekland, Rhodesia o s v. Och samtidigt som revisionisterna i Sovjetunionen och i de andra länderna där de har makten förtvivlat försöker passivisera proletariatets revolutionära kamp, är de i full färd med att restaurera kapitalismen i sina egna länder. Genom en lag är den ledande klicken i praktiken oavsättlig, medan arbetarna kan avskedas av direktörerna eller omplaceras till lägre betalda arbeten.

Bolagsledningen har fått rätt att utfärda disciplinbestraffning och de har rätt att ta betald semester i anspråk för arbete. För att höja produktiviteten får bolagen ett bonus, och den del av detta som går till direktörerna är helt beroende av den vinst företaget kan visa upp – direktörerna har alltså direkt ekonomisk vinning av att höja priserna på produkterna och samtidigt höja arbetsintensiteten och bortrationalisera arbetare. D v s bolagsdirektörerna har personligt intresse av höga bolagsprofiter, deras löner är ofta 10-faldigt högre än arbetarnas.

Arbetarna är rättsligt försvarslösa mot dessa nya åtgärder som är riktade mot dem: fackföreningarna är underhållnings- och välgörenhetsinrättningar, partikommittéerna är de organ som styr i detta privilegiesamhälle. Om någon partikommitté skulle motsätta sig det nya styret, upplöses den genom beslut från närmast överordnade organ. Under den senaste 10-årsperioden har nästan hela sammansättningen av partiet, ända från centralkommittén och nedåt, bytts ut. På detta sätt har parti och stat i Sovjetunionen blivit ett byråkratmaskineri i händerna på revisionister, som kontrollerar hela samhället, alltifrån parti, regering, ordningspolisen, (som under de senaste åren kraftigt har byggts ut och motoriserats), armén, skolor och universitet, fackföreningar, ungkommunisterna och andra massorganisationer.

För härskarskiktet finns allt: de får höga löner, lyxbostäder, specialaffärer där bara vissa har tillträde och där de kan köpa sådana importerade lyxvaror som det vanliga folket inte får, specialkliniker med toppmodern sjukvård för ledarskiktet, förfoganderätt till lyxbilar, semestervillor, rätt till utlandsresor o s v.

Proletariatet, den klass som för drygt 50 år sedan grundade Sovjetstaten, har idag reducerats till löneslavar, ständigt hotade av förflyttningar med lönesänkning som resultat, disciplinbestraffningar, avskedanden p g a företags rationaliseringar och framtagna all rätt till strejker, demonstrationer och annan kamp. Detta statskapitalistiska samhälle som revisionisterna i Sovjetunionen har lagt grunden till och håller på att vidareutveckla, bär, genom sin totala kontroll över samhällets alla funktioner, alla kännetecken på en fascistisk stat.

Idag har kampen mot den nya bourgeoisiklassen i de revisionistiska länderna börjat, men ännu är den svagt utvecklad. Dock har revolutionära kommunistiska partier och grupper redan bildats i Sovjetunionen och de flesta av de revisionistiska Östeuropeiska länderna.

Klasskampen i de kapitalistiska länderna

Imperialismens moderländer, USA, Västeuropa och Japan, har efter en längre period av relativt lugn i klasskampen, under 60-talet fått uppleva ett revolutionärt uppsving, vilket till viss del är en följd av de koloniala folkens framgångsrika kamp.

Grunden för denna kamp är motsättningen mellan bourgeoisin och proletariatet i dessa länder. Arbetarna och folken har börjat vakna och resa sig mot det kapitalistiska förtrycket. Hela världen befinner sig på så sätt i en revolutionär process, som förvisso betyder början till slutet för de gamla förtryckarna och utsugarna. Låt oss se närmare på utvecklingen i Frankrike.

Frankrike tillhör det imperialistiska lägret. Produktivkrafterna är högt utvecklade. Det franska folket och arbetarklassen lever i vad borgarna kallar ”välstånd” och ”borde” enligt dem, inte

vara intresserade av samhällsförändringar. Men faktum är att arbetarklassen utsågs intensivare. Universiteten har fått uppleva sin "UKAS-reform", Fouchet-planen. Klassarbetspolitiken är starkt företrädd inom arbetarrörelsen och har tagit sig revisionismens form. (Det franska revisionistiska "Kommunistpartiet" motsvarar ungefär SAP i Sverige.) Alla dessa utvecklingsdrag finns i hela Västeuropa, Nordeuropa och USA. De utgör idag i själva verket de avgörande inslagen i klasskampen i denna del av världen.

Det franska folket revolterade mot denna utveckling. I maj-juni 1968 hade folket fått nog av borgarnas "välstånd", strukturrationaliseringar och klassarbete. De reste sig och krävde förbättrade arbetsförhållanden och makten i sitt eget land. De franska kapitalisterna skickade fram revisionisterna för att tala om för folket "att det inte ännu är redo för socialismen" och att "Frankrike inte befinner sig i en revolutionär situation". Kapitalisterna skickade därefter fram sin väpnade arm, den militärt rustade kravallpolisen. Temporärt lyckades det för dem att hejda den revolutionära flodvågen.

Vad kan vi lära av det franska folkets revolt? Av de bakomliggande orsakerna som revolten riktade sig emot, kan vi förstå att den inte var en tillfällig och isolerad företeelse. Samma sak kommer att hända på nytt i Frankrike, eftersom revoltens orsaker inte undanröjts, utan i stället är det tvärtom: de verkar idag ännu starkare. Men nästa gång har folket mer omfattande erfarenheter och med en naturkrafts obändighet kommer till sist det franska folket under ledning av ett revolutionärt kommunistiskt parti att gripa makten. Men inte bara det franska folket. Kampen i Italien, Tyskland, USA, Danmark, Norge, Sverige o s v kommer att gestalta sig på liknande sätt. Det högt utvecklade kapitalistiska samhället *tvingar* nämligen folken *överallt* att sätta sig till motvärn för att skydda sina intressen och för att gripa makten.

Mao Tsetung har på ett bra sätt skisserat denna utveckling:

"De kommande femtio till hundra åren från och med nu kommer att bli en stor era av total omvandling av samhällssystem över hela världen, utan motsvarighet i någon tidigare epok. Vi som lever i denna era måste vara beredda på stora strider, som har många särdrag och skiljer sig till formen från striderna i det förflutna."

Detta uttalande av Mao Tsetung är från 60-talets början och utvecklingen har visat det riktiga i denna slutsats. Därför menar vi att det inte är en utopi utan i högsta grad politisk verklighet att kämpa för en socialistisk revolution i Sverige. Det är det enda sätt på vilket arbetarklassen och folket här i landet kan gripa den politiska makten

Socialismen konsolideras

Oräkneliga motsättningar sliter sönder kapitalismen och imperialismen. Bourgeoisin går ohjälpligt mot sin undergång. Det var efter det andra världskriget som USA-imperialismen utropade sig till världskapitalismens hövding, idag går det snabbt utför med den. Den sovjetrevisionistiska socialimperialismen kan inte hejda historiens gång, vilket innebär imperialismens totala undergång. I kontrast till den söderslitna och alltmer försvagade kapitalismen och imperialismen står socialismen, som i Kina och Albanien konsoliderats och utvecklats till ett nytt och blomstrande samhällssystem och till ett bergsäkert fäste mot imperialismens och revisionismens försök att utifrån krossa det och inifrån undergräva det.

Samtidigt som revisionisterna i Sovjetunionen gjorde sig breda och tillvällade sig makten från proletariatet, började deras meningsfränder i världens alla kommunistpartier att vädra morgonluft, så även i Kina. En rad borgerliga element hade smugit sig in på olika nivåer i Kinas Kommunistiska parti och stat, och i kraft av sina expert- och specialkunskaper och under motiveringar som effektivisering av armé och produktion, försökte de leda in Kina på en revisionistisk, d v s kapitalistisk linje. Men därav blev intet. Efter att Kinas kommunistiska parti under ordförande Mao Tsetungs direkta ledning, hade startat den stora polemiken mot

den moderna revisionismen och utvecklat den till ett slagkraftigt vapen för den riktiga marxist-leninistiska linjen och mot olika slag av revisionistiska avvikelser, kom turen till de olika revisionisterna i Kina. Mao Tsetung och andra ledande marxist-leninister i partiet initierade en landsomfattande kampanj, kulturrevolutionen, för att höja de breda massornas ideologiska och politiska medvetande, vilket är den enda säkra metoden att rycka upp revisionismen med rötterna. Segern i den stora proletära kulturrevolutionen har inneburit att proletariatets diktatur har stärkts och den har för den här gången krossat imperialisternas och revisionisternas försök att återupprätta kapitalismen i Kina.

Kulturrevolutionen i Kina och utvecklingen i Albanien har visat vägen för hela världens revolutionära partier och folk hur de ska ta upp kampen mot de moderna revisionisterna, som är bourgeoisins agenter inom den kommunistiska rörelsen. Efter att Kinas kommunistiska parti hållit sin 9:e kongress i april 1969, som summerade erfarenheterna av kulturrevolutionen, har utvecklingen i Kina tagit ännu större kliv framåt. Bland framstegen märks den kraftiga ökningen av produktionen, den ökade beredskapen mot angreppskrig och den omfattande studierörelsen för att ytterligare höja massornas politiska medvetande. Hela denna utveckling är ett bevis på socialismens överlägsenhet över kapitalismen. I Kina och Albanien har socialismen frigjort massornas ofantliga skaparkraft i stället för att fjättra den som i kapitalismen.

Kessle-Myrdal skriver i sin bok "Kina: Revolutionen går vidare":

"Det som håller ihop Kina är inte en administrativ apparat. Apparaten har skurits ned. Man fortsätter att skära ned den. Den har uppgifter, men dess uppgift är inte att bestämma över Kina eller vara ett säte för beslutsfattare. Det som håller ihop Kina är heller inte militären. Den finns. Den är nödvändig. Men den härskar inte över Kina. Bönderna i Liu Ling har nu sedan flera år tillbaka vapnen i sina hem. Det som håller ihop Kina är diskussionen om Mao Tsetungs tänkande. Det är därför helt riktigt att säga att åkrarna her mer skörd därför att människornas tänkande förändrats. Detta innebär att varje by, varje brigad i hela Kina befinner sig i omvandling. Överallt prövas nya vägar. Nya vägar för skolan, nya vägar för produktionen, nya vägar för inkomstfördelningen. Den ena brigaden är inte den andra lik – även om grundvalen för bägge är Mao Tsetungs tänkande. Detta har inneburit en frigörelse av det kinesiska folkets initiativförmåga. Besluten kommer inte från Peking som beslutsfattarnas beslut. Det kommer allmänna riktlinjer. Sedan experimenteras på olika håll, erfarenheterna sprider sig, man lär av varandra.

Den 'mänskliga naturen' förändras, alla Kinas hundratals miljoner är i rörelse, diskuterar medvetet landets framtid, fattar själva besluten, övervakar de ledande, formar under fortlöpande allmän kritik och diskussion sin utveckling. Ur detta växer en oerhörd kraft.

Kulturrevolutionen är ingen slutpunkt. Den har inte format ett 'bestående samhälle. Den är inte ett avslutat kapitel: "Förr kämpade vi på landsbygden, i fabrikena, på kulturens område och vi genomförde rörelsen för socialistisk fostran. Men allt detta kunde inte lösa problemet därför att vi inte fann någon form, eller metod, som kunde få de breda massorna att resa sig och öppet avslöja våra dåliga sidor, allsidigt och underifrån." (Mao Tsetung, februari 1967) "Den nuvarande stora kulturrevolutionen är bara den första. I framtiden kommer det oundvikligen att bli många fler. Frågan om vem som skall vinna revolutionen kan bara avgöras under en lång historisk period. Om saker och ting inte görs på rätt sätt, kan ett kapitalistiskt återupprättande ske när som helst. Ingen partimedlem och ingen människa i vårt land får tro att allting kommer att vara bra efter en eller två stora kulturrevolutioner eller ens efter tre eller fyra. Vi måste verkligen vara på vår vakt och får aldrig släppa vaksamheten." (Mao Tsetung, citerad i Folkets Dagblad)"

USA-Sovjet mot Kina

Men varje gång och överallt då arbetarnas och böndernas massor, vägleda av ett marxist-leninistiskt parti, har gripit makten och genomfört den socialistiska revolutionen, har bourgeoisins agenter intrigerat, saboterat och t o m militärt angripit den nya socialistiska

staten. Även om de militärt har slagits tillbaka, visar erfarenheterna att de inte ger upp, utan att de i stället prövar andra vägar. Dels söker de genom revisionismen sprida sin borgerliga ideologi för att underminera och störta socialismen inifrån, och dels snickrar de ihop militärpakter för att gå till gemensam och massiv militär attack mot socialismens fästen. Idag ser vi hur USA-imperialisterna, de japanska imperialisterna och sovjetrevisionisterna utvecklar allt intimare kontakter och vidtar allt större förberedelser för ett storkrig mot Folkrepubliken Kina. Sovjetledarna förbereder propagandistiskt kärnvapenanslag mot Kina och de fortsätter att koncentrera trupper vid kinesiska gränsen. USA knyter Japan och Sydkorea militärt allt fastare till sig, samtidigt som de utvidgar kriget i Sydostasien för att bygga ut sina militära stöddepåer i Vietnam, Laos och Thailand, och genomför en CIA-kupp i Kambodja.

Att imperialisterna och revisionisterna på lång sikt har som huvudmål att krossa socialismens främsta basområde i världen, Kina, är säkert, frågan är om och när de vågar sig på ett sådant äventyr. Men en sak är säker: vi måste i tid förbereda oss på det och därför ta fasta på Mao Tsetungs ord:

”Folk i alla länder, förena er och bekämpa alla angreppskrig från imperialismen eller socialimperialismen, särskilt sådana där atombomber används som vapen. Om ett sådant krig bryter ut bör världens folk göra slut på angreppskriget med revolutionärt krig. Det bör vi förbereda oss för redan nu!”

Vägen till socialismen

Som vi ovan framhållit, upprätthåller bourgeoisin, liksom alla tidigare exploaterande klasser sitt samhälle med våld och hot om våld. Så är det i alla länder och så är det i Sverige. De härskande har format lagarna med sikte på att skydda sin egendom och fastställa de egendomslösas skyldighet att låta sig utsugas av dem. De har tvingat igenom och upprätthållit dessa lagar till en början med hjälp av sina egna väpnade följen och sedan med hjälp av den apparat – staten – som de steg för steg byggt upp och vars viktigaste beståndsdel är militären och numera också polisen.

Våldet i de gamla klassamhällena

Slaveriet, den första formen av utsugning, upprätthölls med våld. Med våld har utsugningen upprätthållits under alla samhällsformer som följt slavsamhället. Vi kan inte räkna upp de otaliga exemplen på hur folket, var gång de vänt sig mot utsugning och förtryck, med brutalt våld ”övertygats” om att de måste finna sig i det. Men vi kan anföra några av de mer betydande.

1317 slog kung Birger Magnusson med utländska legosoldater ned hälsingebönderna, som vänt sig mot den skatteplundring han bedrev. Gustav Vasa krossade med militär Dackeupproret och dalaböndernas resningar mot skattebördorna. Karl IX krossade flera bonderesningar i Finland med militär. Under Kristina slogs närkeböndernas uppror (Morgonstjärnorna) år 1653 ned av militär. 1742, när dalabönderna reste sig mot de orimliga skattebördorna och hungersnöden som hattarnas vanvettiga krigspolitik ledde till, och drog ner till Stockholm för att kräva en ändring, sköts de ned i stora hopar av militären. 1809-11 sattes militär in för att kväsa oppositionen i Sörmland och Skåne mot den mördande utsvältning som lantvärnssoldaterna utsattes för. När rörelsen för en representationsreform tog fart under mitten av 1800-talet, användes vid flera tillfällen militär mot folket i städerna. På 1860-talet användes också militär för att slå ned den s k Tullbergiska rörelsen bland skånebönderna, som riktade sig mot godsägarnas arrendekrav på småbönderna.

Den liberala publicisten H. B. Palmaer (1801-54) skrev i ”Anteckningar om en resa till Norrköping och hem igen” (publ. i Östgöta-Gazetten 1853):

”Militären har icke blott till ändamål att värna landet mot yttre fiender, utan även att upprätthålla den inre ordningen, d v s det statsskick som nu lyckliggör alla goda och trogna själar. När de, som mycket arbeta och hava intet att äta, samka sorl kring dem som intet arbeta och hava mycket att äta, så skickar överheten ett regemente och låter allernådigast skjuta ihjäl de förre. Sådant kallas att upprätt -hålla den inre ordningen. Och något annat gagn av vår arme lär vi ej heller hava under nuvarande konstellationer att vänta. Därför gör en svensk man klokast, då han om svenska armen tänker som Telgeborna (Norrtälje) för hundra år sedan tänkte om sin galge. Östhammarsborna ville låna denna, men Telgeborna svarade och sade: Nehej, vi hava byggt vår galge för oss och våra barn, men ej för andra.”

Som Palmaer framställer det, har det varit och så är det.

Våldet under kapitalismen

Militär och kanonbåtar sattes in mot den första stora strejken i Sverige, Sundsvallsstrejken 1879, och därefter har militär och polis gång på gång satts in mot arbetare som strejkat. Militär sköt på arbetardemonstrationen i Lysekil 1912, då stenarbetarna demonstrerade mot strejkbrytare. Samma år slog polisen i Göteborg med stor grymhet ned hamnarbetarnas demonstration mot strejkbrytare under hamnstrejken då. 1917-18 sattes militär in på många platser mot hungerdemonstrationerna mot de stigande priserna och fastlåsta lönerna, bl a i Stockholm och Seskarö.

1930 fylldes Halmstad av militär och polis med anledning av brädgårdsarbetarnas strejk där och 1931 sköts fem arbetare till döds i Ådalen när de demonstrerade mot strejkbrytare. Alltsedan 1965 har polisen flera gånger brutalt slagit ned demonstrationer mot USA-imperialisternas Vietnamkrig, eftersom kapitalisterna fruktar att deras lönande samarbete med USA-imperialisterna ska störas av det svenska folkets protester. Den svenska kapitalistklassen grundar alltså, liksom alla tidigare exploaterande klasser, sitt herravälde på polis- och militär-våld.

Staten

För att upprätthålla sitt välde har de härskande klasserna skapat ett särskilt organ, staten, som förutom polisen och militären, även omfattar fängelser, domstolar o s v samt en apparat för att stifta lagar. Den svenska staten är ett redskap i monopolkapitalets tjänst, och den är inte, vilket samtliga nu existerande partier försöker få oss att tro, en av alla medborgare i ett samhälle fritt tillsatt institution med syfte att förvalta deras gemensamma angelägenheter.

Ingen har hittills ansetts för reaktionär i Sverige för att bli överste eller general, men åtskilliga har ansetts för positivt inställda till socialismen för att bli hemvärnsmän eller nattvakter. En kommunist kan inte bli poliskonstapel, medan de mest reaktionära ofta blir polismästare.

I skolundervisningen utges statligt godkända läroböcker som förhärskar det ”privata näringslivet” och framställer det socialistiska samhället som ett samhälle där folket terroriseras av en liten klick vid makten. I undervisningen för värnpliktiga är alla socialistiska idéer detsamma som inflytande från främmande makt och ägnade att ”försvaga försvarsviljan”. Radio-TV-monopolet och det statliga presstödet är andra medel som den borgerliga staten har skaffat sig för att ideologiskt påverka folket att stödja kapitalismen.

Idag är det i första hand polisen som svarar för det våld som behövs för att vidmakthålla kapitalistklassens välde. För att klara sina uppgifter har polisen under efterkrigstiden förstärkts mycket kraftigt: genom att den nu helt är statlig, har den effektiviserats, den får kraftiga personalförstärkningar för vart år, den motoriseras alltmer och tränas med allt tyngre

vapen, såsom kulspruta, handgranater m m. Den vanliga polisen har en budget på *cirka en miljard kronor* och en personal på omkring 16 000 man.

Säkerhetspolisen, den kapitalistiska statens hemliga organ för att övervaka, registrera och bekämpa den revolutionära rörelsen, omfattar en personalstyrka på åtminstone *fem-sexhundra man och har minst 35 miljoner kr* att röra sig med. (Waldén, "Den slutna världen" sid 84) Enligt samma källa förekommer telefonavlyssning, avlyssning s-mikrofoner hos "misstänkta" personer och rörelser, brevkontroll (all post från *vissa* länder) samt infiltrering. Vilka som misstänks, bl a, framgår av den s k Säpo-utredningen:

"Klart är emellertid att kommunismen i Sverige rymmer meningsriktningar, vilka syftar till att omstörta det demokratiska samhället med våldsamma medel. Denna uppfattning har fö på senaste tiden fått ett starkt stöd av vad som inträffade i anslutning till kommunistiska partiets 21:a partikongress i maj 1967. (den kongress då det gamla SKP fullbordade sin revisionistiska urartning och bytte namn till VPK, vår anm) Ur partiets led framträdde då en grupp, som öppet deklarerade sig vilja med våld taga makten i landet... uppmärksamhet måste ägnas åt gruppen." (SOU 1968:4, sid 63)

Och att de misstänkta skara växer i regeringens ögon är helt klart. De har anslagit följande summor till Säpo: för år 1960 9, 6 miljoner, 1965 15,2 och för 1970 ca 34 miljoner kr (en ökning med mer än 120 % de senaste 5 åren).

Men om ändå polisen skulle visa sig otillräcklig, kommer, som förr, militär att sättas in mot folket. Lagarna för militäringripande mot strejker, demonstrationer etc finns redan skrivna, och de har putsats upp två gånger under 1960-talet (1964 och 1969). (se J. Myrdal, Skriftställning 2,69.)

I ett sådant läge kastar klassdiktaturen helt sin "demokratiska" mask och visar sig i all sin grymhet, den borgerliga militärdiktaturen, fascismen. Fascismen är en ständigt närvarande, starkare eller svagare tendens i kapitalismen. Fascismen är den enda utvecklingsformen för kapitalismen, när folkets massor inte längre godtar det gamla styret, men där bourgeoisin har monopol på våldsutövningen genom staten.

Staten och revolutionen

Eftersom det är statens klasskaraktär som i sista hand garanterar ett klasssamhälles fortbestånd, är det självklart att klasskampen i sista hand blir en kamp om statsmakten. Huvuduppgiften när en klass störtar en annan blir därför att gripa statsmakten. Men kan inte en uppåtsträvande klass erövra den politiska makten gradvis? Jo, det kan inträffa, men bara under mycket speciella omständigheter. Det har hänt att bourgeoisin gradvis och utan att militärt våld använts, erövrat statsmakten från feodaladeln, där omständigheterna har varit särskilt gynnsamma för bourgeoisin. Grundförutsättningen för detta har varit att en utsugande klass, bourgeoisin, har ersatt en annan utsugande klass, feodaladeln. Statens *yttersta* funktion, att hålla de arbetande klasserna i schack genom våld, har därför inte behövt förändras utan har oförändrad kunnat övertas av bourgeoisin. Men kan då inte arbetarklassen också gå den vägen?

Nej, alla historiska erfarenheter visar att det inte är möjligt. Alla tidigare statsapparater har skyddat utsugarna mot de utsugna. Men den statsapparat som arbetarklassen måste skapa skall skydda folket mot de forna utsugarna. Därför kan arbetarklassens stat, proletariatets diktatur, inte "överta" utsugarnas stat, då alla statens funktioner tjänar helt motsatta intressen. Statens hela natur måste bli en annan. Bourgeoisins stat måste i grunden krossas och arbetarna måste bygga upp en kvalitativt ny statsapparat, som för första gången i historien tjänar folket, dvs en proletariatets revolutionära diktatur. Ty det är fortfarande en diktatur, nämligen en diktatur

över den forna klicken av utsugare, samtidigt som det är en demokrati, den mest vidsträckt demokrati för folkets breda massor. (Studera Lenin, Staten och revolutionen)

Parlamentarismen

Men hur ska arbetarklassen gripa statsmakten, kan det ske genom att ett marxist-leninistiskt parti erövrar majoriteten i riksdagen? Nej, historien har gång på gång visat att ett parlament bara är en ”demokratisk” kuliss, som ingenting har med folkstyre att göra. Och den svenska riksdagen utgör inget undantag.

Hela den borgerliga parlamentarismens syfte är att ge ett sken av att folket är med och beslutar, så att bourgeoisins ledare ostört kan fortsätta sin utsugning, och utöva sitt envælde i folkets namn. ”I riksdagen utkristalliseras folkviljan, och det folket vill, det beslutar riksdag och regering”- så är den borgerliga beskrivningen av parlamentarismen. Historien har upprepade gånger visat att detta är en myt. När folket vill något annat än den härskande klassen i grund-läggande politiska frågor, och folket genom parlamentet försöker få det genomfört – då visar det sig hur mycket bevänt det är med borgarnas omsorg att folkviljan ska komma till uttryck. Borgarklassen tar då till olika knep: de kan ändra vallagen, så att de borgerliga partierna säkert får majoritet, de kan förbjuda partier som hotar deras intressen eller de kan helt enkelt upplösa parlamentet och låta bli nya val.

Låt oss se på några exempel: I parlamentsvalen november 1946 blev kommunistpartiet i Frankrike det största partiet i landet med 182 mandat i nationalförsamlingen. Trots att de borgerliga partierna tillsammans hade en stor majoritet, blev de franska monopolkapitalisterna skrämde och vallagen ändrades så att kommunisterna i valet 1951 bara fick 103 mandat. 1956 tog kommunisterna trots den ändrade vallagen 150 mandat. Denna gång lät monopolkapitalisterna ändra vallagen på nytt och de gjorde det grundligt, i valet 1958 förlorade franska kommunistpartiet 140 av sina 150 mandat, de fick bara 10, trots att partiet i röster räknat var landets största. I Spanien i februari 1936 vann den spanska folkfronten – borgerliga vänsterpartier, socialdemokrater och kommunister – absolut majoritet i parlamentet. De började genomföra en rad välbehövliga reformer riktade mot reaktionärerna och storgodsägarna. Dessa grupper gjorde omedelbart gemensam sak med kapitalisterna, som i angreppet på storgodsens såg ett hot mot den privata äganderätten och utsugningen överhuvud. I juli 1936 grep reaktionärerna till vapen och började inbördeskrig. De fick omfattande hjälp från det fascistiska Italien och det nazistiska Tyskland. Arbetare och demokrater från alla länder samlades i Internationella Brigaden för att hjälpa det spanska folket. Men efter nära tre års strider segrade reaktionen genom den stora utländska hjälpen. Alla politiska partier förutom fascistpartiet har sedan dess varit förbjudna och inga parlamentsval har förekommit. När parlamentet inte längre lydigt följde de härskande klassernas intressen, sköts det åt sidan och bourgeoisin tog till den fascistiska diktaturen för att vidmakthålla sitt klassherravælde.

Och den svenska riksdagen är inte heller något annat än en ”demokratisk” kuliss, ett forum där vissa beslut framläggs av monopolkapitalet för att för syns skall fattas på ”demokratiskt sätt”. Riksdagen finns till så länge monopolkapitalet tjänar på den.

Med detta vill vi ha sagt, att den borgerliga parlamentarismen inte är något instrument för folkets makt och att arbetarklassen och folket inte får hysa några illusioner om dess natur. Det innebär inte att revolutionärer skulle avstå från att delta i de borgerliga valen eller vägra att arbeta i riksdagen. Tvärtom, eftersom bourgeoisin i Sverige tillfälligt lyckats sprida illusioner om parlamentarismen är det dubbelt viktigt för oss svenska marxist-leninister att delta i det parlamentariska arbetet just för att inför folket avslöja dess rätta karaktär. Vi måste ta upp hur riksdagen arbetar som instrument för monopolkapitalet. Det blir marxist-leninisternas uppgift att där föra arbetarklassens talan och använda parlamentet som en talarstol för en revolutionär

politik. Men segern över kapitalisterna kommer den svenska arbetarklassen aldrig att uppnå genom att med valsedlar erövra majoriteten i riksdagen utan den striden kommer att avgöras ute i samhället, på arbetsplatser, i bostadskvarter och på gator och torg där hela folket är politiskt mobiliserat. Därmed kommer vi in på frågan om revolutionärt våld för att erövra den politiska makten från bourgeoisin.

Vem vill våld?

Till följd av den uppfattning om den socialistiska revolutionens väg, som alla marxist-leninistiska partier och organisationer omfattar och arbetar efter, angräps vi ofta för att vara "våldsmän", "kuppmakare", o s v av bourgeoisins agenter. (Den socialdemokratiska pressen publicerade hösten 1969 flera artiklar, där de hetsade mot KFML som våldsvverkare, och som de byggde på helt förfalskade intervjuer.) Sådana anklagelser är helt grundlösa och syftar bara till att smutskasta oss i det svenska folkets ögon. De skriver så, eftersom de själva inte vågar debattera de grundläggande politiska frågorna med oss. Hur förhåller det sig då med frågan om våld för att vrida makten ur händerna på bourgeoisin och krossa deras reaktionära statsapparat?

Om det var på oss och folkets breda lager det kom an, så skulle inget våld och inga vapen behövas för att bryta monopolkapitalets diktatur. Men så är det inte. Det var det spanska folkets önskan att reformer skulle genomföras fredligt 1936 sedan de antagits i parlamentet. Det var det vietnamesiska folkets önskan att imperialisterna skulle lämna Vietnam så som det bestämdes i Genèveavtalet 1954. Det var det grekiska folkets önskan att i fred få genomföra val till ett nytt parlament våren 1967, eftersom den sittande högerregeringen helt hade förlorat folkets förtroende. Men folkets önskan om fredliga metoder, har bourgeoisin lika litet som andra exploaterande klasser respekterat. De satte in militärer mot det spanska folket 1936, liksom mot det vietnamesiska folket 1954, liksom mot det grekiska folket i april 1967. Så snart bourgeoisins klassherravälde varit hotat, har de gått till väpnat angrepp mot arbetarklassen och folket.

Arbetarklassen är för fred. Men eftersom den kapitalistiska diktaturen bygger på våld, måste arbetarklassen, för att frigöra sig från utsugning och förtryck, störta det reaktionära våldet med revolutionärt våld. Arbetarklassen måste dagligen och stundligen bekämpa den ständigt upprustande monopolkapitalistiska staten. Det revolutionära våldet är helt enkelt politikens fortsättning med andra medel. Den kommunistiska inställningen till frågan om övergången från kapitalism till socialism har sammanfattats av Mao Tsetung på följande sätt:

"Revolutioner och revolutionära krig är oundvikliga i klassamhället och utan dem är det omöjligt att utföra något språng i den samhälleliga utvecklingen och att störta de reaktionära härskande klasserna och därför omöjligt för folket att vinna politisk makt."

Hur ska partiet bildas?

Det är nödvändigt med ett riktigt revolutionärt program för KFML för att det kommande partiet ska få den rätta inriktningen. Den frågan löstes vid KFML:s bildande (midsommarkonferensen 1967) med att förbundet antog grundsatser och handlingsprogram (se sist i broschyren), som angav de näraliggande kampuppgifterna och visade hur de skulle förenas med kampen för socialismen. Denna politiska plattform var visserligen mycket ofullständig och angav bara de viktigaste principerna, men den var en grund för en revolutionär politik och utgjorde en fullständig brytning med socialdemokratins och VPK:s klassarbetspolitik.

Men det räcker inte med en allmän politisk linje för att bygga ett kommunistiskt parti. Det fordras även kunskap om hur detta arbete konkret ska genomföras, en linje för parti-

byggandet. Den linje KFML har utarbetat för partibygget har nu prövats under flera år och den har visat sig ge goda resultat.

Den svenska arbetarklassens erfarenheter

Varpå bygger denna linje? Jo, framför allt på två källor – den svenska arbetarrörelsens historia samt förbundets egen kamperfarenhet. Låt oss först se vad vi kan lära av tidigare generationer arbetares kamp.

SAP bildas

Den svenska arbetarklassens aktioner och strejker leddes till en början av liberala eller frireligiösa arbetare (d v s ända fram till 1880-talet), så t ex den stora Sundsvallsstrejken 1879.

I början av 1880-talet kom de första socialistiska idéerna till Sverige och förberedelsearbetet för ett socialistiskt arbetarparti vidtog. Det var utan tvivel goda representanter för den svenska arbetarklassen som utgjorde majoriteten bland dem, som deltog i detta arbete. Arbetet för att bilda partiet och framför allt kampen för att bilda fackföreningar möttes av frenetiskt motstånd från kapitalisternas sida. De aktiva arbetarna fick ofta sparken från sina jobb och blev vräkta med familj och allt ur bolagens lägenheter. Detta kunde dock inte kväva arbetarnas rättfärdiga kamp.

Det mål socialdemokratien kämpade för vid denna tid var upphävandet av det kapitalistiska systemet och dess ersättande med ett socialistiskt. När Sveriges socialdemokratiska arbetarparti 1897 antog sitt program ställde det som mål:

”Upphävandet av det privatkapitalistiska monopolet på produktionsmedlen och dessas förvandling till gemensam, hela samhället tillhörande egendom, samt den planlösa varuproduktionens ersättande av en socialistisk, samhällets verkliga behov motsvarande produktion.”

Vägen dit angavs inte klart och i övrigt var programmet inte på alla punkter i överensstämmelse med marxismen, men det gav en utgångspunkt för en revolutionär utveckling. Detta visade sig också i resultaten av arbetarnas kamp. Under 1860-talets senare del och 1870-talet försämrades arbetarnas läge. Av högkonjunkturen under 1870-talet fick arbetarna ingen del. Men i och med framväxten av en socialistisk arbetarorganisation och facklig organisering, förändrades arbetarnas läge gynnsamt. Strejkstatistiken för 1890-talet speglar arbetarnas nya organisation och därmed ökade kampförmåga:

1891	1893	1895	1899	1900
63	53	65	114	133

SAP:s urartning

Mot dessa ansatser till att det socialdemokratiska partiet skulle bli ett verkligt revolutionärt parti, arbetade dock inflytelserika krafter i dess ledning, framför allt Branting. Han sökte redan tidigt på ett medvetet sätt propagera den tyske socialdemokratiske ledaren Bernsteins revisionistiska teorier bland de svenska arbetarna. Men eftersom den svenska arbetarklassen då hade föga till övers för ett samarbete mellan arbetare och kapitalister, fick han till en början gå försiktigt fram. I ett tal, ”Nyare riktningar inom socialdemokratien”, som han höll i Lund 1900, fick han t ex nöja sig med att *referera* Bernsteins uppfattning. I samband med att Branting översatte Engels ”Socialismens utveckling från utopi till vetenskap” år 1901, passade han på att tillfoga en not, i vilken han hävdade att ”den moderna socialismen har föga eller intet kvar av denna teoretiska motvilja mot staten som sådan.” Detta rörde Engels riktiga beskrivning av marxismens uppfattning om staten som organ för klassherravälde. Enligt

Branting gällde det i stället att bekämpa statens folkförtryckande sida och utveckla dess positiva sidor, genom sociala reformer o s v.

Genom att på detta sätt bedriva ett ideologiskt mullvadsarbete lyckades Branting m fl att helt avvärja det socialdemokratiska partiet och gjorde det till ett reformistiskt klassarbetande parti. Några exempel: 1905 gick SAP-ledningen mot norska folkets krav på självständighet vid frågan om unionsupplösningen mellan Sverige och Norge. 1906 antog LO den s k decemberkompromissen, vilket innebar att den beryktade paragraf 23 (numera 32) skrevs in i kollektivavtalet.

Under första världskriget stödde SAP-ledningen den reaktionära regeringen Hammarskjöld, av det svenska folket omdöpt till Hungerskjöld. Under 1917-1918 sökte SAP:s ledning envetet undertrycka och avleda arbetarnas resning och leda in deras kamp enbart på frågan om rösträtten och förklara kampen mot kapitalismen som felaktig. Under slutet av 1920-talet gick partiet i spetsen för en antifacklig lagstiftning, trots utbredda protester i de fackliga leden. Härmed gick socialdemokratin kapitalet till mötes i dess försök att tygla den fackliga kampen genom statens våldsapparat – lagar, domstolar, polis och militär.

Alltsedan 1930-talet då partiet kom i regeringsställning har de reaktionära inslagen i partiet blivit alltmer ohöljda och socialdemokratins politik har aktivt bidragit till den ökade utsugningen av den svenska arbetarklassen, vilket vi utförligt påvisat i skriftens första kapitel.

Från att ursprungligen ha gått in för att avskaffa kapitalet har socialdemokratin steg för steg slagit till reträtt för kapitalet, för att därefter övergå till offensiv mot arbetarklassen.

Den utvecklingsbanan måste marxist-leninister studera och dra lärdom av. Den visar att när ett parti en gång viker av från den proletära linjen, så finns det ingen botten för dess fall. Det sjunker hur djupt som helst och blir t o m ett verktyg för den ursprungliga fienden.

Men även en sådan helomvändning har en förklaring. Inom partiet pågår en ständig kamp mellan två mot varandra direkt riktade krafter, den proletära och den borgerliga ideologin. I denna kamp, som är en avspeglning av klasskampen i samhället, finns inget stillastående, ingen bestående jämvikt. Antingen stärker de revolutionära medlemmarna den proletära sidan och tränger tillbaka den borgerliga, eller så har borgarna initiativet och gör motsatsen. Beroende på vilken sida som dominerar, tjänar partiet antingen arbetarklassen och folket eller folkets fiender, monopolkapitalet. Något tredje gives ej. I det svenska socialdemokratiska partiet har den proletära ideologin steg för steg trängts ut och partiet har i samma takt skiftat färg.

En viktig anledning till denna utveckling, är att partiet aldrig var fast grundat på marxismens revolutionära principer, d v s hade ett marxistiskt program och att alla medlemmar var beredda att utan hänsyn till personliga uppoffringar kämpa för programmets förverkligande. Medlemmarna var i själva verket dåligt skolade i marxismen och lyckades aldrig föra kampen till seger mot den borgerliga ideologins inflytande. Denna spreds framför allt av personer inom SAP.

SKP bildas

Vänstern inom socialdemokratin lyckades inte föra kampen mot partihögern och Branting till seger, vilket dock inte är detsamma som att kamp inte förekom. Kamp förekom, och den skärptes vid första världskrigets utbrott. Vänstern var dock ideologiskt splittrad och därför också dåligt organiserad och kunde relativt lätt besegras i den inre partikampen. Det ledde till att vänstern tvingades lämna partiet år 1917, men med den gick större delen av ungdomsförbundet. Även om kampen om makten i partiet var förlorad så fanns, åtminstone ytligt sett, goda möjligheter att bygga upp ett nytt, revolutionärt parti. Men det visade sig snart att ” Det socialdemokratiska vänsterpartiet ” hade en mycket heterogen sammansättning och det

småborgerliga inflytandet var stort. Det ledde till sprängning i samband med anslutningen till Kommunistiska Internationalen år 1921. En del medlemmar följde med de opportunistiska ledarna tillbaka till socialdemokratin. I det 1921 bildade Sveriges Kommunistiska Parti fördes sedan en hård kamp mot opportunism och revisionism som ledde till partisprängningar 1924 och 1929. Först 1929 kan man säga att den proletära linjen var befäst inom partiets ledning och partiet kunde på allvar ta upp kampen mot monopolkapitalet och dess socialdemokratiska agenter inom arbetarrörelsen.

Sven Linderot, som från 1929 ledde SKP gjorde 1932 en kritisk värdering av utvecklingen sedan 1917. Han skrev:

”Säkert har mer än 50 000 arbetare organisatoriskt anslutit sig till partiet under de gångna 15 åren, men 35 000 av dessa har vänt partiet ryggen... *Orsaken till vår svaghet gentemot våra motståndare under partiets hela 15-åriga utveckling ligger framför allt däri, att partiet aldrig varit ett homogent, enhetligt, revolutionärt-marxistiskt parti.*”

Många arbetare sökte sig således till SKP, men stöttes bort av dess revisionistiska och reformistiska teori och praktik. Linderot angav partiets uppgifter för den rådande perioden på detta sätt:

”Nu har partiet äntligen börjat genomföra den vändning som skulle ha varit det väsentliga i själva partibildandet för 15 år sedan, den nämligen, att i praktiken frånerkänna socialdemokratin ledarskapet för massorna och själv gå in för att leda de proletära klasstriderna mot bourgeoisin... den främsta lärdomen vi har att dra av en återblick på partihistorien är, att kampen för att övervinna de socialdemokratiska traditionerna måste fortsätta med energi och utan hänsyn till person.” (S. Linderot, Svensk arbetarrörelse i brytningstid, Stockholm 1949, sid 184- 185)

Under trettioalet uppnådde partiet en hel del och vann ökat förtroende bland de svenska arbetarna, vilket speglades i riksdagsvalen. Men under det andra världskriget började en högeropportunistisk strömning att växa inom partiet. Trots kamp och motstånd från betydande delar av medlemmarna vann den revisionistiska linjen ökat inflytande i partiet. Detta har lett till den uttalade svanspolitik till socialdemokratin som förts sedan då. Denna socialdemokratiska urartning fastslogs i det nya programmet som antogs vid partikongressen 1967. Därmed var Sveriges Kommunistiska Parti tillbaka i det läge som rådde vid dess brytning med socialdemokratin 1917.

Lärdomar av SKP:s urartning

Vi ser hur även detta parti beskrivit bumerangens bana – från att vara ett vapen mot kapitalismen vänder det om för att träffa arbetarklassen. Inte heller i detta fall beror det på att de ursprungliga medlemmarna saknade viljan att kämpa eller var partiets urartning av andra skäl förutbestämd i starten. Tvärtom, partiet hade många bra medlemmar från arbetarklassen och ljusa framtidsperspektiv när det bildades.

En viktig anledning till urspårningen, som lett till förräderi, är att medlemmarna aldrig gavs möjlighet till den levande skolning i marxismen-leninismen, som fordras för att de självständigt ska kunna orientera sig i de politiska frågorna och kamratligt övervaka ledningen. Nu saknades denna nödvändiga skolning, vilket bidrog till uppkomsten av en byråkratisk centralism, som i sin tur underlättade revisionismens spridning inom partiet när ledningen föll av. Om vi därför drar lärdomarna av dessa exempel, blir de viktigaste slutsatserna följande:

1. Partiet måste bildas på en proletär ideologisk grund, d v s på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkandes grund.

Detta innebär att partiet måste ha ett riktigt politiskt program som är en frukt av marxismen-leninismens principer, tillämpade på den konkreta verkligheten och att detta program omfattas

helt och fullt av alla medlemmar så att de utan hänsyn till personliga uppföringar är beredda att genomföra programmet. Ett parti utan ett marxistiskt program är inget marxistiskt parti. Ett parti med ett marxistiskt program, som bara omfattas av ett fåtal av medlemmarna är inte heller något marxistiskt parti. Båda sakerna fordras. Därför måste alla medlemmar vara ideologiskt skolade, det betyder i dag att de måste vara skolade i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande, så att de kan delta i utarbetandet av politiken och sedan övervaka att riktlinjerna följs. *Denna medlemsmassornas ideologiska mobilisering är det främsta vapnet i kampen mot revisionistiskt inflytande inom partiet.*

2. Reformismen och revisionismen är uttryck för borgarklassens inflytande inom arbetarklassen och helt oförenliga med arbetarklassens teori.

Därför är det en tvingande uppgift att hela tiden ha hög beredskap för att upptäcka de borgerliga idéer och tendenser som uppstår och sedan ihärdigt dra fram dem i ljuset och kritisera dem. Det har inte skett i SAP och SKP och därför har revisionismens röta kunnat tränga in och genomsyra dessa partier. I dag är både SAP och VPK reformistiska partier, de vill endast åstadkomma förändringar inom det kapitalistiska samhällets ram och värnar om kapitalistklassens härskande roll.

En förutsättning för att kunna bygga upp ett nytt, marxist-leninistiskt parti i dagens Sverige är därför en total brytning med och bekämpande av allt vad dessa partier står för beträffande politik, organisation, arbetsstil o s v. Det är en mycket viktig slutsats.

3. Kampen för att bilda ett svenskt marxist-leninistiskt parti är en mycket stor och svår uppgift.

I Sverige har, som tidigare påpekats, generationer av svenska arbetare kämpat för detta mål utan att uppnå bestående resultat. Revolutionärernas försök att bilda ett revolutionärt parti utlöser, det visar historien, de mest frenetiska angrepp från kapitalisternas och deras agents sida. Till en början, innan den revolutionära rörelsen har större inflytande bland arbetarmassorna verkar klasskampen inte så mycket genom yttre attacker – arresteringar o s v - genom angrepp i form av borgerligt och småborgerligt inflytande mitt inne i rörelsen själv – d v s revisionistiska strömningar. Detta, att uppgiften är svår och att många motsättningar måste lösas inom rörelsen är viktigt att göra klart för sig. Om marxist-leninisterna är medvetna om detta, ställer de in sig på hård och långvarig kamp och vidtar grundliga förberedelser. Om de inte är medvetna om detta, inte vet vilka klassmässigt betingade motkrafter de utlöser framför allt på ideologins område, så tror de att ett kommunistiskt parti kan proklameras efter nödtorftiga förberedelser. De blir då lätt nedslagna och lätta att avvärpa, när motgångarna börjar och svårigheterna tornar upp sig. Därför menar vi i KFML att det är viktigt att *ställa in sig på hård kamp som varar i flera år för att kunna bygga ett nytt parti som inte går samma väg som SAP och VPK.*

KFML:s linje i partibyggandet

Det var med utgångspunkt från dessa erfarenheter som KFML:s konstituerande konferens midsommaren 1967 beslöt om linjen för att bygga det nya marxist-leninistiska partiet ("De närmaste arbetsuppgifterna"). Den linjen har nu testats i praktiken under snart tre års kamp. På grundval av dessa erfarenheter har vi kunnat konstatera att KFML:s linje för partibyggandet i alla väsentliga delar är riktig och vi har fått en allt bättre förståelse för hur linjen konkret ska genomföras.

De närmaste arbetsuppgifterna

För att säkra att det nya partiet bildas på proletär ideologisk grund och inte efter några år blir ett nytt SAP eller VPK, har KFML ställt som första uppgift att åstadkomma ideologisk enhet

på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkandes g rund bland största möjliga antal revolutionära arbetare, ungdomar och intellektuella. Denna enhet är ett oundgängligt villkor för att de ska kunna samlas i ett marxist-leninistiskt parti och gemensamt arbeta för dess uppgifter. Denna uppgift är förbundets viktigaste.

Som *andra* uppgift har förbundet satt att företa grundliga *analyser av klassförhållandenas utveckling inom och utom vårt land och att skapa intima kontakter med massorna* för att få ingående kunskap om deras läge, behov, önskemål och tänkesätt. Detta är nödvändigt för att partiet ska kunna utarbeta ett riktigt politiskt program som kan tjäna som ledfyr för partiets och den svenska arbetarklassens kamp.

För det *tredje* måste förbundet propagandistiskt och till allt vidare kretsar föra ut en marxist-leninistisk kritik av alla borgerliga, reformistiska och revisionistiska idéer och påvisa socialismens nödvändighet. Detta är den huvudsakliga uppgiften i förbundets utåtriktade arbete.

För det *fjärde* utveckla verksamhet på arbetsplatser, i fackliga och andra massorganisationer för att *utlösa, organisera och leda* arbetarnas och andra löntagares kamp mot monopolkapitalet.

För det *femte* att i kampen för att genomföra dessa mål utforma de *organisations- och arbetsmetoder* som ett revolutionärt, marxist-leninistiskt parti bör besitta.

I teorin hade vi alltså redan på midsommarkonferensen 1967 satt studierna som huvuduppgift, men så behandlades de under sommaren och början av hösten 1967 inte i praktiken. Så lade t ex förbundsavdelningarna under början av denna höst ned ett omfattande arbete på att söka mobilisera folket till kamp mot svensk EEC-anslutning, som då allmänt diskuterades. Arbetet med studierna sköts då tillbaka för denna propagandauppgift. Det ledde till att den inre ideologiska skolningen blev eftersatt, vilket snart upptäcktes och linjen korrigerades i enlighet med midsommarkonferensens beslut.

I vårt arbete har vi funnit att våra olika uppgifter står i ett lagbundet förhållande till varandra, vilket vi måste lära oss förstå och använda oss av för att lösa vår strategiska uppgift, partibildandet. Våra erfarenheter kan sammanfattas i tre punkter:

1. För att arbetarklassen ska kunna krossa den kapitalistiska statsmakten och upprätta sin egen fordras att den är kampberedd och kan genomföra omfattande aktioner från massdemonstrationer, ekonomiska och politiska strejker till väpnad kamp. Därför är det marxist-leninisternas mål att kunna utlösa, organisera och leda dessa aktioner som kommer att spela en avgörande roll i kampen om statsmakten. Men för att dessa aktioner ska genomföras måste arbetarklassen ha uppnått en hög medvetenhet. För detta fordras revolutionär propaganda som visar varför förhållandena är som de är och hur de ska ändras. Innan kommunisterna kan räkna med att leda stora strider med massdeltagande, måste de därför utföra ett gott propagandistiskt arbete och ideologiskt och politiskt förbereda marken för dessa drabbningar. Men för att kunna sprida marxismen-leninismen ut åt är det nödvändigt att förbundet självt åtminstone har de grundläggande kunskaperna om marxismen-leninismen. I annat fall sprider förbundet något annat än marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. *Därför blir de marxist-leninistiska studierna idag en förutsättning för att det propagandistiska arbetet ska kunna utvecklas och de kommande stora klasstriderna ska leda till seger för den svenska arbetarklassen. Detta är idag KFML:s huvuduppgift.*

2. Den marxist-leninistiska propagandan är den näst viktigaste uppgiften. Det väsentligaste i förhållandet mellan studierna och propagandan idag är att innan förbundet med framgång kan sprida den proletära ideologin utåt måste den vara befäst inom förbundet. Ett gott studiearbete är därför en förutsättning för en bra propaganda. Men samtidigt är det klart att om förbundets

medlemmar endast skulle studera och inte delta i propagandistiskt arbete, diskutera med folk och försvara förbundets åsikter, så skulle studierna bli sterila och leda till politisk förtvinning.

3. Organiserandet och ledandet av konkreta kampaktioner är viktigt, men kommer idag efter studier och propaganda. Det väsentliga i förhållandet mellan studier och propaganda å ena sidan och aktioner å den andra, är att *utan studier och propaganda är inga stora aktioner möjliga*. Men samtidigt är det också så, att utan deltagande i direkta aktioner och kamp, kan varken riktiga studier eller propaganda bedrivs. Detta betyder konkret för KFML:s del att förbundet deltar i denna kamp, men söker koncentrera insatserna till de mest centrala frågorna, riksdagsvalet 1968, avtalsrörelsen 1969, gruvarbetarstrejken 69-70 etc. Denna del av verksamheten kommer att växa i takt med att studierna och propagandan avsätter resultat och naturligtvis de objektiva förhållandena mognar.

Enligt våra erfarenheter är nyckeln till framgång i kampen för partibildandet att sätta studierna i centrum och samtidigt på ett riktigt sätt förbinda dem med övriga kampuppgifter. När vi tillämpat den linjen, har vi avancerat. När vi inte lyckats tillämpa den, har det visat sig att vi stött på patrull, fått svårigheter och måst korrigera linjen för att kunna rycka fram igen. Detta är kärnan i KFML:s allmänna linje i kampen för partibildandet.

Studiearbetets uppläggning

Vad innebär det då konkret att sätta de marxist-leninistiska studierna i centrum? Marxist-leninistiska studier innefattar mycket: det är studier av Marx, Engels, Lenin, Stalin och Mao Tsetungs verk, men det är även studier av USA-imperialismen, det svenska monopolkapitalet, den svenska fackföreningsrörelsen, den svenska arbetarrörelsens historia, förhållandena på arbetsplatser, skolor och universitet, studier av socialdemokratins och VPK:s politik m. m.

Inget av detta är oväsentligt, och förbundet kan inte räkna med att bli ett kampdugligt förbund förrän det är rätt väl förtroget med och har fakta i dessa frågor och kan propagera dem. Men samtidigt som detta är viktigt, så är det uppenbart att förbundets medlemmar inte kan börja studera allt på en gång. Det skulle bli en enda röra. Studierna måste läggas upp på ett organiserat sätt, så att medlemmarna steg för steg kan utveckla sina kunskaper, och, i samband med den politiska kampen, skolas till självständigt tänkande och handlande marxist – leninister.

För att kunna lösa detta problem, gjorde vi en indelning av de marxist-leninistiska studier som vi funnit användbara.

1. Studier av den internationella proletära rörelsens samlade kamperfarenheter som de är summerade i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. *Syftet med dessa studier är att lära känna klasskampens allmänna lagar och principer.*
2. Studier av det svenska samhällets klasser och grupper, för att se vilka som driver revolutionen framåt och vilka som bekämpar den. *Syftet är att kunna staka ut den riktiga kursen för revolutionen i Sverige.*
3. Studier av den marxist-leninistiska rörelsens egna erfarenheter i kampen. *Syftet är att kunna behålla en riktig, och korrigera en felaktig kurs.* (Ännu ej påbörjat)

Det inbördes förhållandet mellan dessa, är, att utan studier av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande, är det omöjligt att med framgång kunna gripa sig an med de två senare studieuppgifterna. Vi kommer då att stå inför berg av fakta, men vi kommer inte att förstå hur dessa fakta hänger ihop.

Men om vi enbart studerar marxismen-leninismen och sedan inte använder den kunskap vi fått till att lösa problem som gäller revolutionens program och kurs samt våra egna erfarenheter, då blir studierna livlösa bokstudier, som kommer att sväva fritt från den verklighet vi står mitt

uppe i. Det skulle leda till dogmatism. Därför måste vi först studera marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkandes grunder och därefter gå över till studier av det svenska klassamhällets fakta, vilka bygger såväl på teoretiska studier som på erfarenheter från arbetsplatser, kontor, skolor etc. Utifrån den ideologiska sammansvetsning som skett genom dessa studier, genom den kunskap som förvärvats via studierna och genom deltagandet i den politiska kampen, bör så förbundet vara i stånd att skriva ett programutkast för det blivande partiet och inleda den, hela förbundet omfattande programdiskussionen som leder fram till parti-programmet.

Grundcirkeln

De samlade verken av Marx, Engels, Lenin, Stalin och Mao Tsetung skulle fylla åtskilliga hyllmetrar, och enbart de mest centrala verken skulle vara alldeles för omfattande för att kunna studeras i en studiecirkel om marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. KFML började därför under våren 1968 att framställa en grundkurs i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande, där endast det, för våra uppgifter i Sverige i dag, mest väsentliga fanns med. Denna grundkurs, som syftade till att vara en inkörsport till de marxist-leninistiska studierna och till att ena KFML:s medlemmar i de grundläggande frågorna, utarbetades i form av en serie broschyrer och en studiehandledning. Studierna behandlar fyra teman: den proletära klasståndpunkten, den marxist-leninistiska studie-metoden, marxismen-leninismens världsåskådning, samt den kommunistiska rörelsens strategi och taktik.

I september 1968 började KFML studierna av grundkursen och de slutfördes under våren 1969. Resultaten har blivit mycket goda: den kommunistiska andan och hängivenheten har utvecklats, liksom insikten om att all vår verksamhet måste tjäna folket, samt att vi måste räkna med en lång och mödosam kamp. Studierna av grundcirkeln innebär att vi har börjat kampen mot den borgerliga ideologin inom och utom förbundet. Grundcirkeln är det vapen som vi ska fortsätta kampen med och med vilken vi ska ta itu med de kommande arbetsuppgifterna

Under hösten 1969 organiserade vi ett stort antal studiecirklar för sympatisörer och andra intresserade, och sedan dess har anmälningarna till cirkelarna bara ökat. Det är ingen överdrift att säga, att KFML:s grundcirkel har för första gången på decennier gjort de marxist-leninistiska idéerna tillgängliga för och i stor omfattning spritt dem till arbetare och intellektuella i hela landet.

Det svenska klassamhället

”Det svenska klassamhället” är rubriken på den serie studiebreve som KFML nu utarbetar. Det första brevet behandlar förändringar i den svenska arbetarklassens ekonomiska läge efter andra världskriget. I brevet undersöks hur utsugningen ökat, hur reallönerna förändrats, hur inkomster och förmögenheter utvecklats, arbetslösheten och den ökade nerslitningen av arbetarnas fysiska och psykiska hälsa m. m.

Den svenska kapitalistklassen, dess historiska uppkomst och kännetecken i dag, är ämnet för studiebreve två. Kapitalkoncentrationen i Sverige, monopoliseringen, den statsmonopolistiska kapitalismens framväxt, finanskapitalisternas metoder för att behärska den svenska ekonomin och kapitalisternas vinster, är några av de viktiga ämnen som tas upp till behandling i brevet. Hur har förhållandet mellan kapital och arbete utvecklats i Sverige efter andra världskriget? Vilken sida har tjänat på utvecklingen? Vilken innebörd har skattepolitiken haft? Dessa frågor behandlas i brev nummer tre.

Brev fyra utreder den viktiga frågan om den svenska staten, dess uppkomst historiskt, dess uppbyggnad och förgreningar idag, dess klassmässiga funktion.

Den reformistiska byråkratin är ämnet för brev fem, där bl.a. fackföreningsbyråkratins framväxt och nuvarande läge kommer att analyseras, och i brev sex slutligen kommer klasser och partier i Sverige att behandlas.

Arbetet med att skriva de olika breven, vilket är fördelat på olika avdelningar i förbundet, har visat sig vara synnerligen omfattande och krävande. Och hur skulle det kunna vara på annat sätt? Marxist-leninistiska studier av det svenska samhället har inte gjorts på decennier och borgerliga, socialdemokratiska och revisionistiska idéer och förvrängningar av verkligheten har år efter år pressats ut via radio, TV, press och andra media, och dessa idéer har behärskat nästan hela det politiska livet. Allt i syfte att undanhålla den svenska arbetarklassen kunskap om sin egen situation, om lagarna för kapitalismens utveckling och vissheten om att den kan besegras. Det är en verklig pionjärinsats som fordras för att vräka alla sorters borgerliga idéer åt sidan och med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkandes hjälp fastställa vad som är fakta och vad som är väsentligt. Varje bra studiebreve är en betydelsefull seger i kampen för att bilda ett kommunistiskt parti.

KFML:s propagandaarbete

”Studierna i centrum” är förbundets linje. Det innebär inte att förbundet enbart ska studera, utan att studierna ska inta en central plats i förbundets politiska verksamhet. KFML bildades midsommaren 1967 och har alltså existerat i snart tre år. Vad har vi då uträttat under denna tid mer än studerat?

Varje samhällsklass som skall erövra statsmakten måste först vinna den allmänna opinionen för sin sak. Den måste politiskt och ideologiskt underminera det bestående samhällets grundvalar och hos folket vinna förtroende för den egna ståndpunkten. Därför är, som vi tidigare framhållit, *propagandaarbetet* den huvudsakliga uppgiften i KFML:s utåtriktade verksamhet. Vad har KFML gjort på detta fält?

Den reformistiska traditionen plågar den svenska arbetar-klassen som en mara. Det är därför viktigt att i grunden avslöja reformismen inför arbetarna, och påvisa för dem vad den i verkligheten är, nämligen vid sidan av revisionismen monopolkapitalets nyttigaste teori i klasskampen.

I propagandaarbetet har tyngdpunkten varit att sprida vår egen press, propaganda- och agitationstidningen *Gnistan* och den teoretiska tidskriften *Marxistiskt Forum*, vilka kontinuerligt försvarar den svenska arbetarklassens kortsiktiga och långsiktiga intressen mot monopolkapitalet och dess agenter inom arbetarrörelsen.

Dessutom har vi genomfört en rad lokala och riksomfattande aktioner i klasskampen. Trots att dessa aktioner har varit begränsade, har de varit av stor betydelse och inför hela det svenska folket hjälpt till att dra skiljelinjen mellan klassarbetare å ena sidan och revolutionärer å den andra. Under den stora gruvstrejken i Norrbottens malmfält dec. 1969 – febr. 1970, tog avdelningarna på många platser initiativet till solidaritetsmöten och demonstrationer. Vi spred 100 000-tals flygblad som propagerade för de strejkandes riktiga krav och avslöjade LKAB, LO-ledningens och fackföreningarnas klassarbetslinje och socialdemokratins och VPK:s öppna förräderi mot de strejkande gruvarbetarna. Tillsammans med Clarté, samlade KFML in ca 300 000 kronor till gruvarbetarnas strejkkassa. Riksdagsvalet 1968 och avtalsrörelsen 1969 var andra viktiga frågor, då vi gjorde stora propagandaaktioner för att föra fram vår revolutionära marxist-leninistiska linje. Vi angrep de borgerliga femlingspartierna, som alltifrån högern till VPK bara representerar olika schatteringar av borgarklassens ideologi, och vi avslöjade LO-ledningens klassarbetspolitik under avtalsrörelsen och visade hur kapitalisterna med LO:s bistånd ökade sina profiter genom avtalet. Framför allt koncentrerade vi oss på att slå hål på reformisternas myter om ”låglönefrågan” och ”lönekakan”, som av

dessa använts för att motivera förräderiet mot arbetarna. Flera representanter för monopolkapitalet lät i samband med gruvarbetarstrejken förstå att KFML:s agerande under avtalsrörelsen och våra meningar till kamp, varit synnerligen irriterande för både kapitalister och LO-byråkrater.

De viktigaste propagandaaktionerna har dock Röd Front -demonstrationerna varit.

Röd Front

Det är känt att 1-majtågen sedan länge i Sverige varit funktionärernas parad. 1 maj, som sedan 1890 varit den internationella arbetarrörelsens högtidsdag har i vårt land försumpats till en de reformistiska samarbetsmännens parad.

Men 1967 restes den revolutionära fanan den 1 maj för första gången på länge i Sverige på en plats, Göteborg, där revolutionära arbetare och intellektuella genomförde sin egen 1 maj-demonstration, RÖD FRONT. Nästa år genomfördes Röd Front-demonstrationer på fem platser: Göteborg, Stockholm, Malmö, Örebro och Luleå, som tillsammans samlade mer än 6 000 deltagare. KFML:s talare i Stockholm, sammanfattade Röd Fronts betydelse så här:

”Från och med nu vägrar arbetare och intellektuella att på Första maj agera statister åt socialdemokratins reaktionära politik. Denna röda Första maj drar därför en skarp skiljelinje mellan arbetarklassen och arbetarklassens förrädare. Den proklamerar återigen den svenska arbetarklassens revolutionära målsättning och proletära internationalism. Den öppnar ett nytt kapitel i den revolutionära arbetarklassens utveckling i vårt land. Därför säger vi, att denna röda uppmarsch har en *historisk* betydelse.”

År 1969 hölls Röd Front-demonstrationer på tretton platser och samlade ca 13 000 deltagare. På några platser var Röd Front-tåget större än SAP:s tåg. Gnistan 5/69 sammanfattade Röd Front så här: ”Även om dessa demonstrationer ännu var små, blev de ett starkt vittnesbörd om KFML:s växande inflytande. De visade för massor av människor att en ny och revolutionär rörelse håller på att växa fram. En rörelse som proklamerar öppen kamp mot det ruttnande kapitalistväldet och dess lakejer.”

Ett annat viktigt område som KFML lägger ned ett omfattande arbete på är den progressiva rörelsen bland de studerande och den antiimperialistiska kampen. KFML har alltsedan sitt bildande helhjärtat stött de ledande organisationerna på dessa områden, Clarté och De Förenade FNL-grupperna.

Avslutning

KFML verkar för att bilda ett nytt parti, ett marxist-leninistiskt parti. Vi har i denna skrift visat varför SAP och VPK är borgerliga arbetarpartier, och därför inte är av något värde, utan i stället till stort hinder för den svenska arbetarklassens kamp mot monopolkapitalet och för sin egen frigörelse. Ett nytt parti som helhjärtat kämpar för arbetarklassens och folkets sak är därför oundgängligen nödvändigt.

Det partiet måste vara ett kommunistiskt parti, som kämpar för störtandet av det kapitalistiska systemet i Sverige genom en socialistisk revolution. Målet är det klasslösa kommunistiska samhället, där människans exploatering av människan har upphört.

Efter att ha studerat SAP:s och VPK:s negativa exempel, har vi utarbetat en konkret plan för hur det nya partiet ska byggas. Partiet måste byggas på en solid proletär ideologisk grund, genom att medlemmarna tillsammans studerar marxismen-leninismen, Mao Tsetung s tänkande och tillämpar den på den svenska verkligheten i kampen. Endast på det sättet kan partiet få ett program som kan bli en verklig ledfyr för den svenska arbetarklassens kamp och

endast på det sättet kan en kollektiv arbetsstil utvecklas med medlemmar och ledning kämpande som en man.

KFML:s erfarenheter hittills har på ett glädjande sätt visat att vår linje för partibygget är riktig. Det är därför vår fasta förvisning att KFML, förutsatt att vi håller fast vid linjen och arbetar hårt och ihärdigt, kommer att kunna bilda det nya kommunistiska parti som kommer att inleda en helt ny epok i den svenska arbetarklassens historia.

Vi hoppas att denna skrift har givit läsaren en uppfattning om vad KFML står för. Det har varit vår målsättning att tala om precis vad vi anser och hur vi arbetar för att bilda partiet och för den socialistiska revolutionen. KFML döljer ingenting av sina åsikter och avsikter. Med Kommunistiska Manifestets slutord kan vi säga:

”Må de härskande klasserna darra för en socialistisk revolution. Proletärerna har i den ingenting att förlora annat än sina bojor.
Men de har en värld att vinna.
Proletärer i alla länder, förena er!”

Grundsatser

(antagna vid midsommarkonferensen 1967)

1. Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna har till uppgift att förbereda återskapandet av ett marxist-leninistiskt parti i Sverige. Intill dess att denna uppgift är löst söker förbundet att i växande omfattning fylla det marxist-leninistiska partiets åligganden.
2. Det marxist-leninistiska partiet är ett verktyg för arbetarklassens kamp. Dess uppgift är att utlösa, delta i och leda klasskampen i alla dess former för att göra slut på monopolkapitalets diktatur och upprätta proletariats diktatur, d v s arbetarklassens stat. Denna demokratiska diktatur utövas av arbetarklassen i förbund med övriga delar av folket. Den utgör en nödvändig förutsättning för att folket ska kunna bryta monopolkapitalets klassherravälde, bygga upp en socialistisk samhällsordning och föra klasskampen vidare till det klasslösa kommunistiska samhället. Det kommunistiska samhället är grundat på jämlikhet och mänsklig solidaritet och är den enda samhällsform i vilken människornas initiativ och skaparkraft allsidigt kan utvecklas. När klasssamhället är utplånat i alla avseenden dör också staten bort.
3. Förbundet står på den vetenskapliga socialismens, marxismen-leninismens Mao Tsetungs tänkandes grund. Förbundet vägleds i sin verksamhet av marxismen-leninismens allmänna principer, strävar efter att tillämpa dessa på ett riktigt sätt i sin praktik och bekämpar revisionism, sekterism och andra yttringar av borgerligt inflytande inom arbetarklassen.
4. Förbundets organisatoriska grundprincip är den demokratiska centralismen, som förenar inre demokrati med organiserad ledning. Förbundet ska i all sin verksamhet stödja sig på massorna, lära av dem och lyssna till deras kritik. Inom sina egna led ska förbundet tillämpa kritik och självkritik i syfte att korrigera felaktiga idéer och politiska avvikelser samt förbättra arbetsmetoder och arbetsstil.
5. Förbundet solidariserar sig i sin kamp med alla folk som bygger socialismen och med alla folk och alla rörelser i hela världen som kämpar mot imperialism och reaktion och för nationell frihet och social revolution. Förbundet stöder dem i deras kamp och betraktar denna som ett stöd åt sina egna strävanden och som en del av den gemensamma kampen mot förtryck och utsugning.

Handlingsprogram

(antaget vid midsommarkonferensen 1967, reviderat vid kongressen i Göteborg januari 1969)

Inledning

Kommunistiska förbundets uppgift är att i Sverige bilda ett revolutionärt kommunistparti på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkandes grund. Utan ett sådant parti är det omöjligt att leda arbetarklassen och folkets breda massor till seger i kampen mot monopolkapitalet, imperialismen och för socialismen. Vi kommer i varje konkret fråga att stå på folkets sida mot dess fiender.

Så länge det kapitalistiska samhället består kommer arbetarna alltid att förbli löneslavar, arbetslöshet och förtryck av folket alltid att råda och imperialistiska krig att föras. Vi sammanbinder därför kampen för arbetarklassens omedelbara intressen med kampen för att störta monopolkapitalets diktatur och upprätta proletariats diktatur, d v s arbetarklassens stat.

Kampen för socialismen kan endast föras i etapper. Kampen för folkets dagskrav stärker arbetarklassen och försvagar den härskande monopolkapitalistiska klassen.

Arbetarklassen och folket har aldrig fått något och kommer aldrig att få något som vi inte i kamp har tilltvingat oss från kapitalisterna.

Kommunistiska förbundets handlingsprogram sammanfattar de frågor som vi anser det är särskilt nödvändigt för arbetarklassen i dagens läge att enas om och föra kamp kring.

Kamrat, delta i den organiserade kampen mot monopolkapitalet, imperialismen och klassarbetet.

Stöd bildandet av ett marxist-leninistiskt kommunistparti.

Kamp mot monopolkapitalet.

1. Sänk hyrorna. Bort med de indirekta skatterna. Sänk de direkta skatterna för de arbetande. Skärp beskattningen av kapitalisterna.
2. Avslöja och bekämpa den borgerliga militärapparaten.
3. Kräv 36 timmars arbetsvecka med oavkortad lön.
4. Gör slut på den antifackliga lagstiftningen. Kämpa för oinskränkt strejkrätt.
5. Kämpa för oinskränkt yttrande-, församlings- och demonstrationsfrihet. Politiska rättigheter för utländska medborgare.
6. Bekämpa det reaktionära utbildningssystemet.

Kamp mot klassarbetet.

7. Avslöja reformisternas och revisionisternas klassarbete med monopolkapitalet. Skapa facklig och politisk aktionsenhet mot monopolkapitalet och dess förvaltare.
8. Bekämpa byråkratiseringen av fackföreningsrörelsen och andra massorganisationer. Återställ den fackliga demokratin.
9. Avskaffa fackförbundens vetorätt. Beslut om avtal och kampåtgärder ska fattas av medlemmarna själva.
10. Bekämpa monopolkapitalets, regeringens och LO:s planer på att ansluta Sverige till EEC. Stoppa kapitalexporten. Bryt med den CIA-stödda Fria Fackföreningsinternationalen.

Kamp mot imperialismen.

11. Bekämpa USA-imperialisterna och dess lakejer. Avslöja USA-imperialisternas och Sovjetrevisionisternas samarbete för att slå ned folkens kamp.
12. Stöd de nationella befrielseörelserna i Asien, Afrika och Latinamerika. Stöd Vietnams folk.
13. Stöd arbetarklassen i de kapitalistiska länderna i deras kamp för bättre levnadsförhållanden, demokrati och socialism.
14. Stöd folken i Sovjetunionen och Östeuropa i deras kamp mot den härskande byråkratbourgeoisins försök att återinföra kapitalismen.
15. Stöd och sprid information om den stora proletära kulturrevolutionen i Kina.